

Č. 3 ▼ říjen 2018 ▼ VIII. ročník

Měchenický čtvrtletník

zdarma

Slavíme
100
1918~2018

V roce 2018, kdy slavíme sto let od založení Československé republiky, bychom si měli připomenout, jak vypadaly Měchenice v době jejího vzniku a jak byla zaznamenána tato význačná historická událost zejména v davelské kronice. Také jsme požádali některé pamětníky, aby se s námi podělili o svoje vzpomínky na velmi dramatické 20. století. V tomto čtvrtletníku tedy najdete vzpomínky dlouholetého starosty pana Ladislava Trnky, vzpomínky pana Bohuslava Čadila na rok 1945 a v neposlední řadě životní osudy pana Arnošta Lenharta, příslušníka mezinárodních brigád bojujících v občanské válce ve Španělsku, později příslušníka britské a posléze čsl. armády v Anglii a účastníka bojů na západní frontě. Vzpomeneme i na paní Marcelu Hurtovou, jejíž osud je úzce spjat s historií naší obce, a pan Karel Vančura nás ve svém článku provede tzv. osmičkovými roky, které nám připomenou důležité mezníky historie nejen naší republiky, ale i samotných Měchenic.

1918

Přesné údaje o počtu domů a obyvatel Měchenic v roce 1918 nemáme, ale záznam z roku 1913 říká, že zde stálo 20 domů, které obývalo 144 obyvatel. Byli to především rolníci a chalupníci, ale například i voraři.

Od poloviny 19. století, kdy došlo k reformě státní správy, se Měchenice staly součástí samosprávné obce Davle

a obyvatelé Měchenic měli v této správní jednotce svoje zastupitele. Na začátku první světové války byli v davelském zastupitelstvu Josef Trnka a František Jirsák, oba však byli povoláni k vojsku a ze zastupitelstva museli odejít. V roce 1916 byl za Měchenice v zastupitelstvu Josef Novák a dále František Smíšek, který však v roce 1918 padl.

Zdrojem informací o Davli i Měchenicích je davelská kronika. Prvním kronikářem se stal starosta Davle pan Josef Liška, který začal zaznamenávat významné události od roku 1898 do tzv. Pamětní knihy. Kronikářem mezi lety 1914 a 1945 byl řídící učitel Jan Nachtmann, který zaznamenal i události roku 1918. V létě ►

tohoto roku zemřel dlouholetý zasloužilý starosta pan Josef Liška. O dalších událostech necháme promlouvat pana kronikáře.

~

V této době již bylo lidstvo vesměs nasyceno ukrutností a hrůz válečných a z celé duše toužilo, aby již byl konec strašlivému krveprolévání.

Nadešel den 28. října 1918 a toho dne dolétla i do naší obce zpráva, že prohlášena byla „samostatnost národa našeho“ a ze všech stran voláno: „Národe Československý, tvoje dlouholeté přání se vyplnilo, jsi samostatný, hleď si své svobody uchrániti.“ Všude strhávány znaky rakouské a nahrazovány českým lvem. Také v obci zdejší radost neměla konce. Hudba procházela městečkem a vyhrávala veselé pochody a české písně. Zastupitelstvo obecní shromáždilo se a s náměstkem p. Dr. Tišnovským procházelo městečkem, došli k domu starosty, který tehdy právě byl churav, a tam konaly se různé vlastenecké proslovy. Všude byl jásot a radost z dosažené samostatnosti. Kéž si jen národ dovede tuto samostatnost uchrániti.

Jelikož se proslechlo, že tudy pojede nově ustanoveného Národního výboru člen p. Isidor Zahradník, správce velkostatku v Hradištku, usneseno na nádraží očekávati tohoto našeho nezapomenutelného velikána a potomního ministra železnic, kterého přivítal náměstek Dr. Tišnovský na nádraží. Jmenovaný vřele promluvil k lidu a vybízel k horlivé práci na udržení svobody a samostatnosti.

Abych zmiňoval se o všech útrapách a strastech za doby války prožitých, není zajisté třeba a také by bylo těžko všechno vylíčiti a vypsat, tím radostněji vkročilo všechno občanstvo do nového života ve vlastním státě svobodném a vol-

ném, který nazván jest: Republika československá, ku které patří Čechy, Morava, Slezsko, Slovensko a Podkarpatská Rus a jejímž prvním presidentem zvolen T. G. Masaryk. Ať dlouhá léta žije náš první president.

Další vzpomínku na vznik Československa zaznamenal Dr. František Soukup, před první světovou válkou český poslanec v rakouském parlamentu a po vzniku ČSR první československý ministr spravedlnosti a později předseda senátu Národního shromáždění, který žil na Sázavě v č. p. 1. Dr. Soukup se narodil v roce 1871 v Kamenné Lhotě u Uhlířských Janovic, vystudoval gymnázium a právnickou fakultu. Byl značně ovlivněn T. G. Masarykem, se kterým se podílel na vydávání časopisu Vědecká revue – Akademie a také se s ním angažoval v boji za všeobecné a rovné hlasovací právo.

Na vznik Československé republiky vzpomíná takto:

...dožil jsem se toho, že syn panského kočího z obory kame-nolhotecké byl prvním, jenž dne 28. října odpoledne jako jedna-tel revolučního národního výboru v Praze dal otevřít císařské a královské komnaty, převzal je ve správu Národního výboru, v průvodu zámeckých císařských úředníků, kteří mně složili slib, ze svrchované milosti Boží a ze svrchované vůle národa.

Čerpáno z kroniky městyse Davle a z publikace Karla Vančury Davle u Prahy, minulost a současnost.

▽ Eva Příbilová

INZERCE

ELEKTRO INSTALAČNÍ PRÁCE

■ montáže a opravy rodinných domů, bytů

■ rozvody TV, telefonů a zabezpečovací techniky

silnoproudé rozvody

■ slaboproudé rozvody

Kontakt:

Petr DEMIŠ, Měchenice 72

petr.demis@seznam.cz

tel: 603 349 501

Arnošt Lenhart Němec s českým srdcem

Na následujících řádcích se dočtete o osudech pana Arnošta Lenharta, který část svého života prožil v Měchenicích. Svoje vzpomínky sepsal v šedesátých letech a se svolením jeho synů Petra a Antonína je zveřejňujeme. Dvacáté století a zejména jeho první polovina byly velmi dramatickou a komplikovanou dobou, která se často výrazně podepsala na osudech jednotlivců. Autentická svědectví právě takových lidí dobře dokreslují tzv. velké dějiny.

Narodil jsem se 30. 3. 1913 v Loučné, okres Jáchymov, na území Sudet asi dvacet metrů od hranice s Německem. Mluvílo se u nás, tak jak to bylo v této oblasti běžné, německy. Česky jsem se začal učit až v roce 1940 ve Francii. Základní osmiletou školu jsem navštěvoval ve Vejprtech, a to s dobrým úspěchem. Vyšší školy u nás v blízkosti nebyly a rodiče nemohli platit mé další vzdělání ve vzdáleném městě. Otec byl zedník a toto řemeslo se dříve obvykle provozovalo pouze od jara do podzimu, takže u nás přebytek peněz nikdy nebyl. Po absolvování školy jsem se začal učit pekařskému řemeslu a do roku 1935 jsem pracoval v místní pekárně. Poté jsem nastoupil do pobočky rukavičkáreny ESSI Praha, která byla v Loučné, kde jsem pracoval až do svého odchodu do Španělska.

Od roku 1927 jsem byl v dělnickém sportovním hnutí ATU a ve svazu socialistické mládeže a v roce 1934 jsem se stal členem komunistické strany. Myslím, že to byla podstatně lepší volba, než být jako 95 procent mých spoluobčanů členem Henleinovy strany a podporovatelem nacismu. Během let 1936 a 1937 jsem organizoval přechody německých protifašistických uprchlíků do Československa. Také jsem do Německa převážel ilegální materiály. Tato činnost byla velmi nebezpečná a nedalo se v ní dlouho pokračovat.

Po vypuknutí španělské občanské války v roce 1936 jsem na ústředí komunistické strany požádal o vyslání do této země. Mému přání bylo vyhověno a záhy jsem opustil republiku. Již 23. 1. 1937 jsem byl jako dobrovolník přidělen ve Španělsku k 2. rotě praporu Masaryk. V únoru jsem odjel na frontu, kde jsem byl až do října 1938. Zúčastnil jsem se všech bojových akcí 129. brigády, což byly zejména těžké boje na řekách Jarama a Ebro. Po stažení z fronty jsem odjel lodí z Valencie do Barcelony, odkud jsme byli přesunuti k francouzským hranicím. Situace na frontě se vyvíjela pro republikánská vojska nepříznivě, a tak jsme se rozhodli odejít zpět na frontu. Zúčastnil jsem se posledních bojových akcí ve Španělsku. Na začátku února 1939 jsem přešel francouzské hranice a následně byl internován v táboře v St. Cyprien a později v Gursu. Po vypuknutí druhé světové války jsem nastoupil k československému vojsku ve Francii. Nejprve jsem byl zařazen do 9. rot prvního pluku, následně převelen k 1. rotě třetího pluku a dále k ženijní rotě umístěné v Avignonu. Koncem května 1940 jsem se s ustupujícím vojskem dostal do Bordeaux, odkud jsem na lodi Forbin odjel do Anglie. Po přistání v Liverpoolu jsem byl přesunut do sběrného tábora pro československé jednotky. Nejprve jsme byli internováni v Ostwentry, pak přesunuti do Yorku a nakonec jsme

skončili v Sutton Coldfieldu. V říjnu 1940 jsem vstoupil do anglické ženijní jednotky Pioneer Corps, kde jsem sloužil do konce roku 1941. Následně jsem se opět hlásil do čsl. armády a byl jsem přidělen k ženijní rotě. V Anglii jsem potkal svoji budoucí manželku, která emigrovala z nacistického Německa, a v roce 1942 jsme se vzali. V srpnu 1944 jsem se se svojí jednotkou vylodil ve Francii a jako příslušník Československé samostatné obrněné brigády pod velením generála Aloise Lišky jsem se podílel na obléhacích a bojových akcích u Dunkerque. Tato bitva byla nejvýznamnějším bojovým nasazením této brigády během bojů na západní frontě. Dne 31. 12. 1944 jsem byl při odminovávacích pracích velmi těžce zraněn. V dalším roce se nám narodil první syn, Petr. Krátce po skončení války jsem se s rodinou vrátil do Československa a následující dva roky jsme žili v Loučné, kde jsem opět pracoval jako pekař. Po krátkém pobytu v Teplicích jsme se přestěhovali do Prahy, kde jsem začal pracovat na Ministerstvu národní bezpečnosti. V padesátých letech ale nebylo dobrým doporučením moje působení na západní frontě, a tak jsem byl přeložen k SNB a následně mi bylo doporučeno nastoupit na „krátkodobou brigádu“ v uranových dolech v Jáchymově a odstěhovat se s rodinou z Prahy. Odstěhovali jsme se do Měchenic, kde jsem po odchodu z Jáchymova začal v roce 1958 pracovat jako cementáren- ►

ský dělník v Prefě. Díky náhodě, němčině jako mateřskému jazyku a povolení KSČ jsem koncem padesátých let nastoupil do dělnické profese na velvyslanectví Německé demokratické republiky.

Za svoji válečnou činnost jsem byl vyznamenán medailí za chrabrost, medailí za zásluhy a řádem rudé hvězdy, což bylo nejvyšší vojenské vyznamenání propůjčované civilním osobám.

Po odchodu do důchodu se pan Lenhart zapojil do života v Měchenicích, kde také 22. 2. 1973 zemřel.

▽ Eva Přibilová

Velká Británie 1942-1943, útvarová hudba čsl. armády.

Vzpomínky dlouholetého starosty Měchenic pana Ladislava Trnky

Nedávno jste oslavil svoje osmdesáté narozeniny, takže jste pamětníkem velké části uplynulého století a hlavně dění v Měchenicích. Můžete se s námi o svoje vzpomínky podělit?

Pocházím ze selského rodu, který je značně rozvětvený, takže mohu říci, že jsem nějak spřízněný s téměř sedmdesáti obyvateli Měchenic. Z našich předků bych rád připomenul pana Jana Trnku, který byl zastupitelem Měchenic v Davli. Z vyprávění vím, že naše rodina patřila ke zdejším větším vlastníkům půdy, mezi které patřili například také Markovi nebo Smíškovi. Dříve bylo časté, že v rodinách bylo hodně dětí a grunt by je všechny neuživil, takže můj tatínek se rozhodl žít prací ve stavebnictví. V té době byl v Měchenicích velký stavební ruch a byli zde dva velcí podnikatelé v tomto oboru. U jednoho z nich, a to pana Františka Jirsáka, dělal můj tatínek asistenta. Pan Jirsák se přistěhoval do Měchenic někdy v roce 1913, protože toho roku koupil se svojí ženou Anežkou statek, ke kterému patřil i dům č.p. 4 (dnešní budova OÚ). Tento velmi aktivní muž postavil v Měchenicích a okolí postupně 130 domů. Aby mohl svoje podnikání úspěšně rozvíjet, těžil v Měchenicích písek, který dodával i do Prahy, vybudoval výrobu cementového zboží a také katr s pilou. Zaměstnával tedy hodně zdejších obyva-

tel. Mzdy ale vyplácel manželkám svých dělníků, aby bylo postaráno o rodiny a všechny peníze nezůstaly v hospodách. Toto mu zřejmě někteří nemohli zapomenout a po roce 1949, kdy mu byl jeho podnik zestátněn, byl na udání některých svých zaměstnanců odsouzen za rozkrádání národního majetku a strávil ve vězení 6 let.

Můžete nám říci, jak vypadal život v Měchenicích v meziválečném období?

Jak jsem již zmínil, v Měchenicích nastal velký stavební rozvoj, takže již v roce 1930 zde stálo 111 domů. Bylo nutné je zásobovat vodou a tehdy byla vybudována první studna v Luhu a v roce 1931 postaven vodovod, který se postupně rozšiřoval. Z velké části slouží tento vodovod dodnes. Před druhou světovou válkou bylo v Měchenicích na třicet živností, jako byli truhláři, zámečníci, kováři, obuvníci atd. Bylo zde několik hospod, obchodů a také jsme měli vlastní pekárnu v místě, kde stojí ta dnešní. Také zde stály dva mlýny. Rád bych zmínil plaveckou hospodu,

kteřá stála na břehu Vltavy v místě pod dnešní Fregatou. V roce 1914 ji koupil Karel Jirsák, bratr stavitele Jirsáka, a stala se velmi oblíbeným místem. Během výstavby přehrady ve Vraném musela být zbořena, ale již v roce 1934 byla výše na břehu postavena hospoda nová.

Já jsem se narodil do tragického roku 1938. Můj tatínek stavěl v této době v horní části Měchenic dům pro svoji rodinu, což bylo velmi obtížné, protože nebylo možné sehnat stavební materiál. Následně byl nasazen jako civilní zaměstnanec na stavební práce do německého výcvikového prostoru na Hradištku. Zde byl svědkem násilí, kterého se dopouštěli Němci na válečných zajatcích. Češi se snažili ulehčit jim život a propašovat do tohoto tábora nějaké potraviny.

V roce 1948 vám bylo 10 let. Máte nějaké vzpomínky spojené s tímto rokem?

Koncem února 1948 přijel tatínek do Prahy, aby mne vyzvedl z nemocnice Na

Bulovce. Pamatuji, že jsem se ho ptal, proč je všude hodně lidí s vlajkami. Tehdy mi odpověděl, že z toho nic dobrého nevzejde. Měl pravdu, naši rodině, jako většímu vlastníkovu půdy, byly určeny nesplnitelné odvody zemědělské produkce, a tím ji donutili k předání půdy do zemědělského družstva.

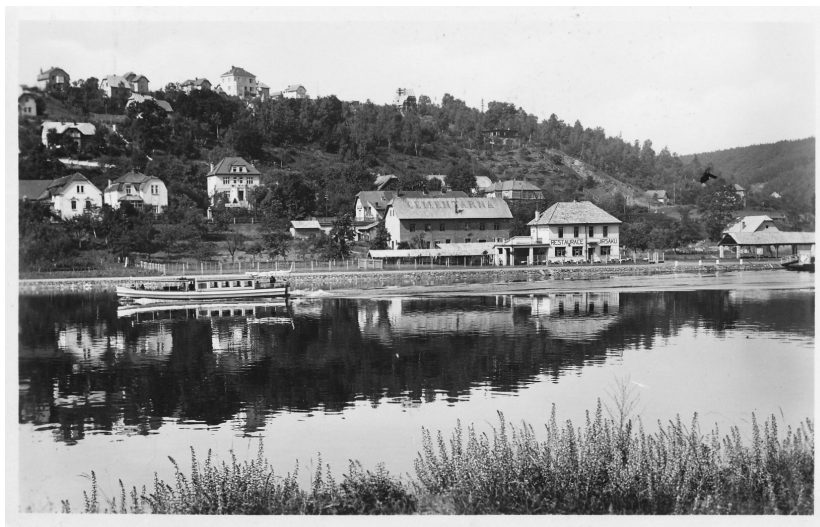
Jak se vyvíjel váš život dále?

Základní školu jsem navštěvoval v Davli. Měli jsme štěstí na učitele. Velmi vzpomínám na paní učitelku Matouškovou, která nám dala výborné základy českého jazyka. V 50. letech působily na této škole další významné osobnosti, které byly z politických důvodů odsunuty z Prahy. Patřil mezi ně například František Běloun, budoucí hlavní sekretář Jednoty československých matematiků a fyziků a také autor úloh z matematiky k přijímacím zkouškám na střední školy, nebo Radim Palouš, v letech 1990–1994 rektor Univerzity Karlovy. Přestože jsem měl výborné školní výsledky, byly mi po skončení základní školní docházky doporučeny jen tři učební obory, a to horník, hutník nebo zedník. Důvodem bylo to, že můj otec byl před rokem 1948 samostatným podnikatelem. Začal jsem se tedy učit zedníkem a teprve později jsem mohl vystudovat večerní průmyslovku. Většinu svého profesního života jsem projektoval. Na konci šedesátých let jsme s kamarády založili úspěšnou projekční kancelář, která ale neměla dlouhého trvání a v roce 1972 nám byla zrušena. Všichni jsme přešli do Metroprojektu, kde jsem pracoval 18 let.

Jak to v téhle době vypadalo v Měchenicích?

V roce 1960 došlo v celé republice k reorganizaci krajů a okresů a v jejím rámci došlo k osamostatnění obce Měchenice. Toto oddělení od Davle nebylo příliš logické, pole, která patřila tradičně k Měchenicím, zůstala připojena k Davli jako součást JZD Orion. Myslím si ale, že hlavním důvodem oddělení bylo, že se místní komunisté chtěli osamostatnit a získat tím více moci.

Všechna tradiční řemesla zanikla a většína obyvatel dojížděla za prací do Prahy.

V popředí plavecká hospoda U Jirsáků.

V obci fungovalo jen Družstvo cementářů a nově vybudovaná prodejna Jednoty.

V obci byla vybudována další studna v Luhu, ale voda z těchto zdrojů byla koncem 70. let kontaminována vanadem prosakujícím z odpadových jímek hrudkoven v Mníšku. Aby mohly být obnoveny dodávky pitné vody, byl vybudován vodojem na Račanech a z něj přivedena voda do našeho vodojemu. Od této doby můžeme v případě nedostatku vody ve studních čerpat vodu ze Želivky.

Jak jste se stal starostou obce a co vše se událo během vašich tří funkčních období?

V Měchenicích mělo být založeno Občanské fórum a chtěli jsme zabránit tomu, aby se do jeho vedení dostali tzv. převlékači kabátů. Na první, ustavující schůzi OF jsem přečetl oficiální prohlášení a jako první jsem se pod něj podepsal a stal se za podpory kamarádů jeho představitelem. Do stávajícího obecního zastupitelstva byli kooptováni 3 zastupitelé za OF. Začali jsme připravovat první svobodné volby, které OF se ziskem 75 % hlasů vyhrálo, a já jsem byl zvolen patnáctičlenným zastupitelstvem starostou. Začátky našeho působení nebyly snadné, v prvních letech jsme úřadovali v jedné místnosti v bývalé plavecké hospodě a za pochodu jsme opravovali polovinu domu č. p. 4. Zde jsem využil svoje stavařské zkušenosti a také jsem dělal řadu prací vlastníma rukama

a šetřil tím obecní peníze. V polovině 90. let jsme dokoupili druhou polovinu tohoto domu a následně přistoupili k celkové rekonstrukci objektu. V této době jsme se také museli vyrovnat s restitucemi a postarat se o obecní majetek. Značným problémem byl pronájem tzv. vládní vily. Dlouho se nedařilo najít vhodného nájemce, a tak obecní zastupitelstvo rozhodlo o prodeji tohoto objektu. Za získané peníze jsme rekonstruovali trafostanici a elektrické vedení, a tím umožnili zdravější vytápění v domech kolem Bojovského potoka. Také jsme zde vybudovali veřejné osvětlení a v rámci rekonstrukce komunikace jsme postavili chodníky. Z dalších investic bych rád jmenoval rekonstrukci studní a vodojemu a jejich osazení moderní technologií, vybudování chodníku od nádraží nebo stavbu čtyř autobusových zastávek. Naše obec byla také jednou z prvních, které začaly třídit odpad. Celé fungování obecního úřadu by nebylo možné, kdybych neměl oporu zejména v Ing. Ivě Běhavé a také ve svém zástupci, panu Zdeňkovi Gruberovi. Když se ohlédnu za svým působením v čele obce, jsem rád, že jsem svojí prací a stavařskými zkušenostmi mohl alespoň trochu přispět k jejímu rozvoji.

Děkuji vám, pane Trnko, za vaše vzpomínky a také za práci, kterou jste pro Měchenice udělal.

▽ Eva Příbilová

Události roku 1945 očima místního chlapce Bohuslava Čadila

Začátek roku 1945. Poslední rok války začínal jako jiné roky. Vůbec jsem netušil, co se tento rok stane. Byl sníh jako jiné zimy, a tak jsme sáňkovali a bruslili na zamrzlém potoce. Jezdilo se také na saních po silnici vedoucí od Sloupu, jež byla projeta pluhem, který sníh pěkně uhladil. Zvláště jsme měli rádi večerní jízdy. Na saně jsme si připevňovali malé petrolejové lampičky. Poněvadž bylo po celou válku nařízené zatemnění a nesvítila pouliční světla, tak jízda s malým světlem petrolejky byla pro nás kouzelnou záležitostí.

Školní třídu jsme měli na Zámečku. Učebna byla ve vstupu do sálu. Jednoduché dveře, v předsáli stály lavice a tabule, kamna a to bylo celé vybavení třídy. Také přímo ve třídě byly dveře na záchody. Občas se stalo, že byl hlášen nálet nepřátelských amerických letadel, a tak jsme dostali volno a museli jsme opustit třídu a venku jsme čekali, až bude nálet odvolán. Od konce února však byly nálety skoro na denním pořádku. Jediný telefon v obci byl u stavitele Jirsáka, dnešní obecní úřad, kde také bydleli Kaňkovi. Pan František Kaňka, zaměstnanec na davelské poště, měl za manželku Jirsákovu dceru Martu. Měli syna Františka, kterému byly asi tři nebo čtyři roky, a ten skoro pravidelně okolo půl deváté přišel do třídy a panu učiteli sdělil, že je hlášen L 15. To znamenalo, že jsou letadla vzdálena 15 minut letu, a školní vyučování se skončilo. Když se někdy toto skoro pravidelně ranní hlášení L15 opozdilo, byli jsme celí netrpěliví, co se děje, a vyhlíželi jsme ze skleněných dveří, kdy uvidíme malého Frantu přicházet. Od konce března, poněvadž skutečně nemělo cenu do školy chodit, byla školní docházka zrušena. Několikrát jsme šli se školou

sázet stromky na Suché vršky, to je ten les, který je po levé straně cesty vedoucí k osadě Zástrovská.

Ke konci války, tedy nevím přesně, zda-li to bylo v létě roku 1944 nebo na jaře 1945, občas přišel a sednul si na lavičku, která byla před hospodou, člověk, kterému bych tak mohl dnes hádat asi mezi 40–50 roky. Vím, že byl tak trochu ošuntěle oblečený a měl s sebou niněru. (Niněra jsou takové housle s kličkou otáčející kolem, které se tře o struny, a tak vzniká tón.) Právě tento nástroj si dobře pamatuji. Ten člověk buďto byl hluchoněmý, nebo to jenom předstíral. Sedával na lavičce, občas něco zahrál, dostal nějaký ten peníz, poseděl nějakou dobu a odešel. Nikdo ho neznal, nikdo nevěděl, kde bydlí, odkud přišel. On jen seděl, pozoroval, zahrál a odešel. Po válce se říkalo, že to byl snad nějaký partyzán, který zde pozoroval, jak wehrmacht jezdí na nádraží, kolik aut s vojáky přejede a tak různě. Taky se říkalo, že nad železničním mostem v lese byla nějaká zemljanka, kde se skrývali partyzáni. Nikdy víc jsem se o tomhle nedozvěděl a také od kamarádů toho nevím víc. Každopádně to byl takový zajímavý člověk a já jsem si to zapamatoval podle té niněry.

Kdo udával gestapu?

V poslední místnosti za kuchyní měli otec a děda velkou mapu Evropy, na které sledovali, jak se blíží fronta. Také několik místních obyvatel chodilo do hospody. Pil se pivolín, to bylo válečné pivo. Nevím, z čeho se to vařilo, slad to asi nevidělo, ale co měli lidé dělat a pít. V lokále se topilo v takzvaných piliňácích. Občas zavítal do hospody i Gustav Přeučil. Zřejmě slyšel mého

otce bavit se s panem Hurtem o tom, že poslouchali tajně zprávy z Londýna nebo Moskvy o postupu spojeneckých vojsk. Udal je gestapu a to si pro otce a pana Hurta přijelo ráno dne 25. února 1945 a odvezlo je do Benešova. V Benešově byla věznice, kde byli vyšetřováni. Otec vyprávěl, že jednu chvíli byl vyšetřující gestapák někam odvolán, a tak se otec podíval na listinu ležící na stole a pod udáním byl podpis Josef. Zřejmě krycí jméno. Několik dní byli zavřeni v Benešově a potom byli převezeni s ostatními spoluvězni do Malé pevnosti v Terezíně. Pracovat je vodili za Litoměřice do takzvaného „Richardu“. Pěšky dvě hodiny, potom 12 hodin práce a zase zpět. Ten Richard, to se ve skále budovaly prostory pro podzemní továrnu na zbraně. Konce války se otec dočkal, ale poněvadž se šířil v Terezíně skvrnitý tyfus, musel ještě několik týdnů pobýt v karanténě. Vzpomínal na herečku Natašu Golovou, která se dobrovolně přihlásila jako ošetřovatelka a starala se o nemocné vězně v karanténě. Pan Hurt, který jednak byl starší nežli můj otec a protože trpěl cukrovkou a nedostával žádné léky, Terezín nepřežil. Po válce jsme se také dozvěděli, kdo to Přeučil byl. Desátého května 1945 seděl na lavičce, která stála u plotu Hoblíkovic vily, naproti dnešnímu OÚ. Společně s ním seděli Bouček, Marek Josef a ještě další. Přijeli vojáci Svobodovy armády na bryčce tažené koňmi a ptali se sedících, kde by našli Gustava Přeučila. „To jsem já,“ pravil. „Tak pojedete s námi,“

řekli vojáci a naložili ho na vůz. Místní se ptali vojáků, proč ho odvázejí, a Přeučil na ně zavolal „To se vysvětlí a vrátím se“. To byl konec. Mimo otce a pana Hurta udal ještě pana Vitejčka, který byl v Měchenicích holičem, a ten také vězení nepřežil. Jak to skončilo s udavačem Přeučilem, to dokládají výstřižky z novin a také brožurka Smrt na křídlech Hurikánu.

Sestřelené letadlo

Jaro roku 1945 se hlásilo brzy. Slunce svítilo, bylo teplo a do školy se nemuselo pro časté nálety cizích letadel. Kamarádil jsem s Jirkou Chramostou, který bydlel v domku za kolejemi vedle cesty do Trnové. Jeden den jsme si na střeše nad hospodou postavili z deky stan a společně s mým tříletým bratrem jsme pozorovali letadla. Bombardovací svazy kreslily na obloze linky, slunce svítilo a my jsme si hráli na rozhlasové reportéry a líčili jsme, co jsme viděli. Měli jsme dalekohled a také brožurku, kde byly fotografie všech válečných letadel. Z rozhlasu jsme znali formulku, která byla často slyšet: „Achtung, Achtung, hier ist Luftlagemeldung.“ Od roku 1943 Němci zabrali tři vlakové tunele před Davlí a v těchto tunelech se vyráběly nějaké součástky pro válečnou výrobu, zřejmě pro letadla, protože jsme po válce na Libřici nacházeli špony z nějakého materiálu, které když se hodily do vody, tak to jasně svítilo. Vlaky proto na této trati nejezdily a lidé z Davle a Štěchovic museli jezdit do Měchenic a do Davle chodili pěšky nebo jezdili parníkem, který vozil ty ze Štěchovic. V Davelské škole byla ubytovaná posádka wehrmachtu, strážní oddíl, který hlídal ty tunele a také nádraží v Měchenicích, odkud se vozily těžké náklady na stavbu přehrady ve Štěchovicích a také do vojenského prostoru, který se nacházel mezi Vltavou a Sázavou a táhl se až k Neveklovu.

Stalo se to ve čtvrtek 19. dubna ve 12:15 hodin po poledni. Pozorovali jsme zase letadla na terase nad hospodou jako již po několikáté a uslyšeli jsme silnou střelbu, která se blížila. Reportovali jsme to, co jsme viděli před našima očima. Dva americké

mustangy pálily do německého proudového letadla ME 262. Z letadla se kouřilo a ty dvě stíhačky toho mesršmita podlétly a ustřelily mu směrová a výšková kormidla. Byla to všechno otázka pár vteřin, ale zážitek, na který se nedá zapomenout. To ustřelené kormidlo padalo směrem nad jeskyni a zbytek letadla spadnul do lesa mezi nádražím a železničním mostem. Po velkém výbuchu vyšlehly z lesa plameny a bylo slyšet i výbuchy municí. Na nádraží zrovna vystupovali lidé z vlaku od Prahy a přespolní šli na parník. Jaké to bylo štěstí, že to sestřelené letadlo nespadlo přímo na nádraží. Zhlédli jsme také padák, na kterém se snášel ve směru nad Oleškem pilot z německého letadla. Jak se později zjistilo, sestřelení provedli dva piloti z 363. squadrony, 357. flighwingu americké armády. Pilot LT Paul Bowles a druhý pilot LT Carroll Ofshum. Nechali jsme bráchu na střeše a utíkali jsme se do lesa podívat. Vylezli jsme za železničním přejezdem na skálu, které se říkalo Korbice podle hajného z Trnové pana Korby, a dostali jsme se na kraj lesa, odkud jsme viděli blízko pískovny na poli ležet zbytky kormidel z letadla. Lesem jsme se dostali až na dohled spadlého zbytku letadla. Viděli jsme polámané stromy a hořící les. Občas se ozval výbuch a měli jsme strach, a tak jsme se vrátili domů. Tam jsme dostali od matky vyčíněno. Od Vládi, který přišel s brekem do kuchyně a stěžoval si, že jsme mu utekli, se dozvěděla, co se stalo a že jsme běželi do lesa podívat se, kam to letadlo spadlo, a měla tedy o nás strach. Ten den jsem již ven nesměl. Několik dní hlídali vojáci zbytky letadla a odvezli všechno, co zbylo. Teprve potom jsme se dostali na místo, kde jsme nalézali a sbírali kousky plexiskla a různé drobnosti, co jsme tam ještě našli.

Po padesáti pěti letech mne navštívil pan Borek z Čisovic, který se dozvěděl, že vím, kam se to sestřelené letadlo zřítilo. Požádal mě, zda bych mu to místo ukázal. Našli jsme místo dobře a on s několika kamarády, vyzbrojenými minohledáčkami, hledal nějaké zbytky z toho sestřeleného letounu. Po tolika létech bylo překvapivé, co vše se ještě našlo.

Neznámý Francouz

Blížil se konec války, a tak se stávalo, že Němci vodili z Hradištka zajatce a v Měchenicích na nádraží je nakládali do vagónů a někam je odváželi. Jednou ke konci dubna také vedli asi 200 zajatců a šlo s nimi několik vojáků wehrmachtu, kteří je hlídali. Strážní byli sami staří mužové, které odvedli na sklonku války. Když přišel transport na nádraží, tak na té zadní koleji byly přistaveny nákladní vagony, takzvané dobytčáky. Ještě během pochodu přes obec někteří lidé podávali trestancům pití a také trochu jídla, co měli. Vojáci si toho vůbec nevšimli, asi měli sami hlad a brali si také od našich lidí. Bohužel se stalo, že jeden z vězňů zemřel. Byl pohřben za kolejemi pod stránkou vedle přechodu přes koleje. Transport s vězni odjel neznámo kam. Po konci války přivedli vojáci z Trnové dvě německé ženy, které tam pracovaly a žily v zámku. Pod dohledem vojáků a místních obyvatel musely ty ženy rukama vyhrabat toho mrtvého Francouze, který byl potom důstojně pohřben na hřbitově v Trnové. Dlouho se nevědělo, jak se jmenoval. Nevím, kdy a kdo jeho jméno zjistil, ale na trnovském hřbitově má kříž, na kterém je napsané jméno Marcel Gievry. Na památku této smutné události z posledních dnů války postavili Měcheňáci na tom místě bílý kříž s nápisem: „Zde zemřel a byl pochován neznámý Francouz.“ Okolo kříže byl nízký bílý plot. Za pár let, protože se neudržoval, byl z neznámého důvodu tento památník zničen.

5. květen

Pátého května jsem byl se svojí matkou na návštěvě u jejích rodičů, u Dítětů ve vile, jak se říkalo, v Davli. Okolo poledne přišel ze svého bytu v patře strýc Věna a povídá, že v rozhlase se vysílá, že v Praze začalo povstání. Ihned jsme se s matkou sebrali a šli jsme domů. Doma se začalo poslouchat rádio a slyšeli jsme výzvu pro Pražany, aby šli na pomoc k rozhlasu, kde se začínalo střílet. V odpoledních hodinách zřízenec, jmenoval se Kučera, na železniční stanici v Měchenicích vyvěšoval naši vlajku. Stál na střeše a okolo jeli němečtí vojáci ►

a vystřelili na něj. Měl průstřel břicha. Byl sice vážně zraněn, ale nezemřel. Asi na naléhání dědy a babičky vzala matka mě a mého bratra a šli jsme spát k Fišerům. Přeci jenom ten dům nad dnešními tenisovými kurty není tak na ráně jako hospoda. Rodiče se s Fišerovými znali, a tak to nebyl problém. Spali jsme tam dvě noci.

6. květen

Šestého května přijel na nádraží obrněný vlak. Jeho posádku tvořili příslušníci Vlasovovy armády. Vlaky jezdily po naší trati mezi Braníkem a snad Dobříší. Poněvadž v Měchenicích na nádraží byla vodárna k doplňování vody do lokomotivy, tak zrovna asi doplňoval ten obrněný vlak vodu. Na motorce od Prahy jel německý důstojník. Mezi Leznicí a železničním mostem ho zastavil Fábera ze Skochovic, který měl nějakou malorážku nebo brokovnici. Důstojník, protřelý válkou, vytáhnul pistoli a Fáberu zastřelil dříve, nežli ten mohl něco učinit. Výstřel ale slyšeli vlasovci, a když jel důstojník okolo nádraží, tak ho zastřelili. Našli u něho rozkaz pro velitele tankové skupiny na Hradištku, aby jeli do Prahy a cestou všechny vesnice vypálili. Tak můžeme říct, že vlasovci tuto část Povltaví zachránili. Protože ke konci války se musely postavit před každou obcí zátarasy a silnice okolo Vltavy nebyla ještě dostavená, tak na začátku Měchenic zastavila tři vojenská nákladní vozidla. Vojáci všechna tři auta zapálili a věci z nich naházeli do řeky. Po revoluci jsme se pro ně potápěli, našel jsem kleště a snad ještě něco. Byly tam třeba polní telefony, vysílačky a dokonce se našla i pancéřová pěst. Také spousta munice.

Konec války!

Naproti přes řeku měli Němci ve stráni kulometné hnízdo. Do Měchenic přijelo nějaké vojenské auto s našimi lidmi, měli na rukávech pásky s nápisem RG, revoluční garda, a měli také pušky. Někdo z místních občanů je upozornil, že na druhé straně řeky jsou němečtí vojáci. Padlo několik výstřelů a Němci je opětovali. Nastala přestřelka. To zapříčinilo, že děda

rozhodnul, že i u Fišerů není moc bezpečno. Další dvě noci jsme byli u Císařů na Rovinách. Ani tam to nebylo bez střelby. Ozývala se od Račan a také od Sloupu. Je docela možné, že nějací vojáci utíkali směrem na západ, aby se vzdali Američanům. Stále se poslouchalo rádio, zvláště zprávy z Prahy. Konečně byla středa devátého května. Mohli jsme se vrátit dolů a být bez obav a strachu. Rozkvetly bezy, kterými Pražané vítali ruské vojáky. Tehdy je brali jako osvoboditele, za dvacet tři roků, v roce 1968, jsme je viděli jako okupanty. Myslím, že první Rusové do Měchenic přijeli také devátého května k večeru. Přijeli dva v nějakém vojenském autě. Je docela možné, že to byl americký džíp. Dospělí Měcheňáci je vítali a pan Němeček, který byl vedoucím v Bratrství, které bylo v domě, kde je hospoda, jim naléval nějakou doma vypálenou kořalku. Když jsem viděl ty vojáky já, tak leželi na kraji hřiště pod topolem, spali zmožení válkou a kořalkou a také úlevou, že je konečně po všem. Jak tam tak spali, viděl jsem, že jeden z nich měl v pouzdře bubínkový kolt z chromovaného materiálu. To mě zaujalo. Snad s sebou neměli ani samopal, nebo jsem si ho nevšimnul.

Během pár dní jsme viděli ruské vojáky denně. V Trnové a také v lese okolo Klinec se usadily oddíly Malinovské armády. Tato armáda měla hlavně koně, se kterými tahali děla, vozy, a tak po pár dnech přijeli s několika koňmi do Měchenic a koupali je v potoce. To bylo něco pro všechny kluky. Každý se chtěl svézt na koni, a tak jsme byli rádi, že nám umožnili na nich sedět, když se koně v potoce koupali. V té době, jak můžete vidět na starých fotografiích, byl potok mezi mosty široký a směrem od hřiště se jeho břeh mírně svažoval. Když někdo z kluků dostal vojenskou čepici, to byl hned naším generálem. Vojáci ale měli i jinou zábavu. Vzali si rybářské loďky, které byly uvázané u břehu, vyjeli na řeku a házeli do vody ruční granáty. Výbuch granátu omráčil ryby, které vyplavaly, a oni je sbírali a zřejmě si je v táboře upekli.

Během tří týdnů byla davelská škola připravena přijmout po třech letech, kdy v ní pobývali němečtí vojáci, žáky,

kteří v této době museli navštěvovat provizorní učebny v Davli a Měchenicích. Tak jsem druhou měšťanku dochodil opět v Davli.

V průběhu léta se z Měchenic odstěhovalo zpět do svých domovů v pohraničí několik rodin, které válku přečkaly v Měchenicích. Stejně se odstěhovaly i rodiny zpět na Brunšov, Hradištko a do ostatních obcí, které musely opustit. Tím jsem ztratil několik kamarádů.

Na Vltavě se opět postavila plovárna, a tak jsme měli o zábavu postaráno. Těch zábav jsme ale měli daleko víc. Některé přinesla válka. Tak například jsme od větších kluků dostali náplně z nábojů do signálních pistolí. Opatrně jsme je rozebrali, střelný prach se použil na nějakou lumpárnu a polštářky, které hořely barevným plamenem, jsme vystřelovali prakem. Což teprve, když se pořádala výprava na Brunšov anebo kousek dál, kde byl vojenský prostor. I já jsem měl ukořistěnou pistoli a náboje také. Báľ jsem se z ní vystřelit, byla ráže 9 mm a to prý moc cuká s rukou, a tak jsem ji vyměnil ve škole s Tondou Pařízkem z Oleška. Tomu se líbila a mně za ni dal chromovaný bubínkový revolver ráže 6 mm. Kam přišel, to už si vůbec nevzpomínám. Je zázrak, že se nikomu nic vážného nestalo. Tak takových lotrovin jsme si užívali celé léto a snad i další rok, později již tyto zábavy přestaly a zaujaly nás jiné a zajímavější věci.

O prázdninách se také do vlasti vrátila naše obrněná brigáda, která působila na západní frontě. Byl jsem v Praze u dědy Dítěte v jeho bytě, kde měl i svoji krejčovskou živnost, v ulici Na Poříčí číslo 8. Byt byl v prvním patře a okna vedla do ulice, kterou projížděla asi dvouhodinová přehlídka tanků, vozidel a vojáků Československé obrněné brigády, která válčila společně se spojenci na západní frontě. Ulice, kudy projížděli vojáci směrem na Staroměstské náměstí, byly hustě lemovány přihlížejícími lidmi, kteří je vítali. Nadšení bylo po válce obrovské, vítali se devátého května Rusové, ještě více se vítali naši vojáci.

Nový školní rok

Nastalo září a nový školní rok. Pro mne to byla třetí měšťanka. Kamarádil jsem mimo jiných kluků také s Vláďou Novákem. Jeho otec byl ředitelem davešské školy. Měl jsem takovou dětskou promítačku na filmy. Protože se nám kino a filmy líbily, tak jsme se rozhodli, že si založíme filmovou společnost. Dali jsme jí název „ČAVANOV“. Byla to zkratka našich příjmení – Čadil, Váchal, Novák. Otec Honzy Váchala byl kameraman a slíbil nám, že když si napíšeme scénář, tak že nás nafilmuje. Ihned jsme se dali do práce na scénáři, sehnali jsme rekvizity, několik dalších kamarádů s námi hrálo, a tak za pár dnů vzniknul asi desetiminutový film, který jsme nazvali „Boje partyzánů“. V té poválečné době podle nás ani jiný námět nemohl vzniknout. Bohužel se film nezachoval. Škoda, byla by to hezká vzpomínka.

První žvýkačka

První žvýkačku jsem dostal od kamaráda Ládi Žida. Byl z Plzně a stará paní Boučková, matka pozdějšího předsedy národního výboru, byla jeho tetou. Byl u ní na prázdninách a vyprávěl nám o amerických vojácích, kteří osvobodili Plzeň. Od nich dostávali čokoládu a žvýkačky. Líčil nám, jak se to žvýká. Slíbil mně, že až se vrátí domů, tak že mně pošle žvýkačku. Slib dodržel. Dostal jsem jeden plátek a ten jsem nezačal žvýkat celý, ale kousek po kousku, aby mně ten plátek žvýkačky co nejdéle vydržel. Později se již dostaly vojenské přesnídávky, které do republiky dodávala UNRRA. To byla pomoc pro Evropu z přebyteků americké armády. Taková přesnídávka obsahovala balíček sucharů, konzervičku šunky s vejci, čokoládovou tyčinku, asi dvě porce nějakého džemu, 4 cigarety, dvě žvýkačky, tabletky soli, desinfekční tablety do vody. Vše bylo v krabici z impregnovaného papíru, která byla asi 30 cm dlouhá a 10 cm široká a asi 7 cm vysoká. Měla na vrchní straně různé barevné pruhy a podle nich se také měnil její obsah. Mimo těchto takzvaných přesnídávek od UNRRy byly k dostání různé konzervy jak masové, tak třeba pasta z burských oříšků a jiné potra-

viny a hotová jídla. Můj děda Antonín zvaný Baťka prohlašoval, že by nikdy nejedl koňské maso. Jedna z konzerv od UNNRy byl koňský guláš. Těsně po válce nebylo ještě zásobování dobré, a tak nebyl velký výběr a to málo bylo ještě na potravinové lístky. Tak, když se otevřela konzerva s koňským gulášem a děda si na konzervě přečetl, že je horsemear, nevěděl, co to znamená, a tak ji s chutí snědl. Nikdy jsme mu neprozradili, že jedl koninu. Takové párky s fazolemi v tomatech, to byla pochoutka, na kterou se dodnes pamatuji. Inu, nové chutě, které jsme neznali.

Nebezpečné hry

Zase začala škola. Jedním z předmětů, které jsme se normálně učili, bylo nepovinné náboženství. Ze začátku, a to snad ještě, když jsem byl v obecné, jsme měli pana faráře, který se jmenoval Ferdinand Půr. Byl to starý pán, nevím, zda zemřel, ale později nás měl na náboženství mladý pan farář Alois Bětík. Když začala hodina náboženství, tak se každého ptal, zda byl v neděli v kostele. Někdy jsme se vymlouvali, že z Měchenic ke Kiliánu je to příliš daleko, a tak nám povolil navštěvovat kostel v Trnové. Byl jsem tam snad jenom párkrát. Hlavně jsme se vždycky domluvili s ostatními a v lese vyzbrojeni praky jsme honili a stříleli veverky. Tehdy jich v lese bylo ještě dost. Nepamatuji se, že by se nám podařilo nějakou strefit, ale byla to zábava a také dobrodružství. Někdy nás honil po lese trnovský hajný, který se jmenoval Korba. Nedivím se, plašili jsme zvěř, které bylo dříve hodně. Také starší kluci na něho složili tento popěvek: Korba v lese use... se, až se za ním listí třese. Také se v lese nebo někde u lesa kouřilo suché listí, někdo kouřil bramborovou nať, balilo se to do novin a bylo nám po tom blbě, ale zkusit se to muselo, poněvadž to dělali ti starší. Také jsme nesměle začali prolézat místní jeskyni. Říkalo se, že prý vedla až do zámku v Trnové, ale to byla pouze domněnka. Pravda je taková, že ta prohlubeň, kde jeskyně končila, byla uměle vykutána v 19. století, poněvadž se tam nalézalo dostatečné množství jílu, který sloužil k hrnčířské výrobě v Měchenicích. Hrnčířská dílna stála někde na konci dnešních tenisových

kurtů a zanikla na konci 19. století. Trochu jsme se v té jeskyni báli, bylo nám přeci jenom 12 roků a vyprávění starších jsme brali vážně. Také nás starší kluci strašili, jejich historky byly někdy pro nás neuvěřitelné. Dole pod jeskyní hned za kolejemi byla paseka s nově vysázenými smrčky. Tam jsme jednou rozdělali ohniček a házeli jsme do něho patrony a různou municí. Byli jsme tam izolováni náspem, a tak do Luhu nebylo nic slyšet. Jedna patrona se ale roztrhla a Honzovi Mlejnskému střepina trochu odřela tvář. To byl pro nás signál, abychom přestali s nebezpečnými hrami.

Vánoční strom

Podzim utekl jako voda, blížily se vánoce. Nejprve chodil Mikuláš s andělem a čertem. Okolo 20. prosince byl před hospodou postaven vánoční smrk. Byl osvětlený barevnými žárovkami a pod stromem byla kasička. Místní občané do ní házeli mince i papírové peníze, a když po Novém roce byl strom zrušen, vybrané peníze putovaly na dobročinné účely, asi na sirotky. Vánoční strom se ještě několik let na stejném místě strojil, ale po roce 1948 se s touto akcí přestalo, poněvadž se to neslučovalo s názory nastupující politické moci na tento zvyk. Přicházel děda Mráz.

▽ Bohuslav Čadil, Eva Přibilová

Památník Jiřího Fábery u železničního mostu.

Jsou „osmičkové roky“ něco více i pro Měchenice?

~ Rok 1918 ~

Končí první světová válka, tehdy ještě zvaná Velká. Její úplný konec je připomínán na Martina, tj. 11. 11. v 11 hodin a toto datum je i dnem veteránů. Z Měchenic ve válce padli Ota Hřebík, František a Josef Markovi a František Smíšek.

Dne 29. 9. 1918 žádá vládu o vyhlášení příměří generál Ludendorff, ten, po němž byl pojmenován most u Remagenu a který byl po válce za porážku Německa souzený. Až roku 1925 byla v říšském sněmu schválena rezoluce, která z něho měla sejmut vinu.

Jedním z argumentů, na jehož základě vzniklo Československo v roce 1918 (původně Republika Československá – RČS), bylo právo národů na sebeurčení. Washingtonskou deklarací byla 18. 10. 1918 prohlášena samostatnost národa československého, 28. října pak oznámen vznik Republiky Československé (RČS).

14. 11. 1918 byla v Praze ustavena vláda, Slovensko se v Turčianském Sv. Martině rozhodnutím svých zástupců vyslovovalo pro státní jednotu s Čechy a již v říjnu se k připojení přihlásili obyvatelé rusínského území podkarpatského.

Prvním čs. zemským velitelem se po polním podmaršálkovi Pavlu Kestránkovi (1916 – 1918) stává generál Jan Diviš.

Ke vzniku samostatného Československa dopomohli i českoslovenští legionáři. Díky jejich úsilí stála budoucí republika na konci první světové války na straně vítězné Dohody. Češi ani Slováci nepovažovali válku za svůj konflikt, ale asi v ní viděli možnost ke vzniku samostatného státu. Obvykle když padli do zajetí, porušili přísahu mocnářství a přešli na stranu Dohody. Nápad vytvořit legie se připisuje T. G. Masarykovi, který v roce 1917 v Rusku začíná vyjednávat o organizování jednotek Čechů a Slováků roztroušených v ruských útvech podle řádu francouzské armády (počítal s tím, že dobrovolníci budou přesunuti do bojů na západní frontě). Další legie se vytvářely v Itálii, v Srbsku a ve Francii. Od 8. do 13. března bojovaly legie u Bachmače na severu Ukrajiny. Šlo o důležitý železniční uzel a most přes řeku – jeho ziskem se legionářům podařilo zabránit německému postupu na Ukrajinu. Nejvíce legionáře pravděpodobně proslavila bitva u Zborova v červenci roku 1917, kdy čsl. důstojníci Čeček a Syrový vzali velení do svých rukou, a ač jejich úspěch sice asi neměl v rámci války velký význam, pro RČS však znamenal mnoho.

Obrovský úspěch měli legionáři při obsazování Transsibiřské magistrály – jejich cílem bylo dostat se co nejrychleji do Vladivostoku. Celou situaci samozřejmě zhoršovala situace v Rusku, kdy se do čela státu dostali bolševici, kteří legionářům cestu znepříjemňovali. Legionáři byli i přesto úspěšní, nejprve se jim podařilo obsadit Kazaň, následně celou magistrálu.

Školní kronika, ztracená a nalezená roku 2014 v Měchenicích, zmiňuje vznik republiky takto:

Den 28. října 1918 zůstane všem věrným Čechům nezapomenutelným, neboť toho dne prohlásil „Národní Výbor“ samostatný stát Československý. Nezapomenutelným dojmem působila na každého upřímného Čecha slova: Jsme svobodni, volni! Na všech stranách, zvláště však v městech káceno a strhováno vše, co upomínalo na Rakousko a jeho c. k. státní úřady a vyměňováno odznaky zemskými a okrašlováno barvami národními.

Nová vláda ustanovena takto: Ministerstvo: Dr. Kramář předseda, Švehla vnitro, Dr. Soukup spravedlnost, Haberman vyučování, Dr. Rašín finance, Staněk orbu, Dr. Winter sociální péči, Dr. Vrbenský zásobování, výživa, Prášek veřejné práce, Stříbrný pošty a telegraf, Dr. Zahradník železnice, Dr. Beneš zahraničí.

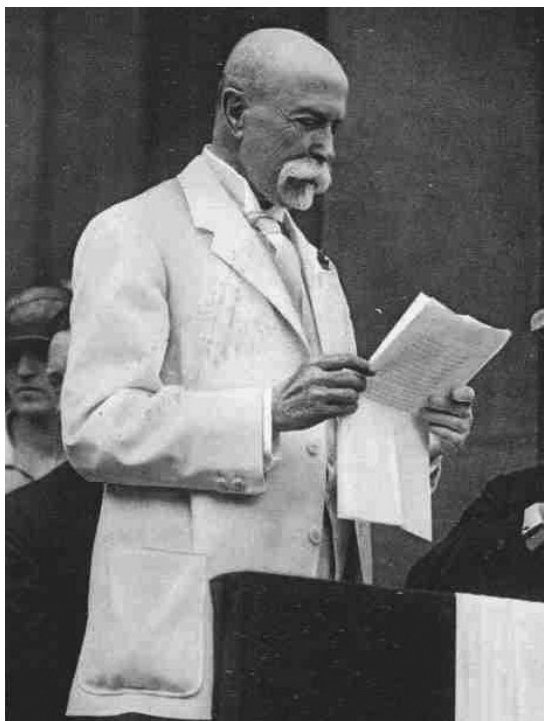
V prvé schůzi Národního shromáždění zvolen prezidentem nově zbudované Republiky Československé prof. T. G. Masaryk. Této naší Republice volám: Vivat, crescat, floreat!

Prakticky ihned po vzniku republiky sílí v Měchenicích snahy o oddělení osady, již tehdy byly, od Davle.

~ Rok 1928 ~

V Měchenicích byla postavena pekárna, u níž později vznikla benzinová pumpa, jídelna a prodejna Včela. Z prodejny se v budoucnu stalo řeznictví. Událostí roku bylo nouzové přistání letadla Lufthansy nedaleko Račan.

1. srpna byl v Měchenicích založen Okrašlovací spolek, spolu s ním i Sbor dobrovolných hasičů, z jejichž iniciativy se pak také hrálo divadlo. V srpnu také F. Jirsák koupil mlýn Holubov, který chtěl přestavět na hotel, ale stavba přehrady ve Vraném mu jeho záměr znemožnila.

Proslov T. G. M. na sjezdu legií v Praze

V Davli byl definitivně založen sportovní klub, který byl následující rok přejmenován na SK Sparta Davle.

Na sjezdu legionářů v Praze promluvil i Tomáš G. Masaryk;

Československo spolu s dalšími státy podepsalo tzv. Briand-Kelloggův pakt. Smlouva zavazovala státy, aby se zřekly války jako nástroje národní politiky (podepsalo ho také Německo).

Karel Čapek, jehož bratr Josef byl častým hostem v jedné z chat v Davli, začal psát Hovory s TGM.

Ludwig Mies van der Rohe vytvořil architektonický návrh brněnské vily Tugendhat, která byla o mnoho let později zapsána na seznam kulturního dědictví UNESCO.

Narodil se Miloslav Šebek (* 25. 9. 1928) – davelský fotograf a sportovec.

Vrcholila hospodářská konjunktura vedoucí k oslabení sociálního napětí ve společnosti. Tzv. Rudý den, jedna z mnoha demonstračních akcí, které komunisté pořádali už od svého vzniku, měl pomoci udržovat jimi požadovanou revoluční akceschopnost. Vnitrostranická krize vyvrcholila další rok v únoru – bolševickému proudu v čele s Gottwaldem se podařilo zmocnit vedení strany. Proto se jinak bezvýznamná akce jako Rudý den připomínala. Výsledkem bylo i to, že stranu opustil i Vladislav Vančura žijící v mládí v Davli.

Rok uzavřel vpád arktických mrazů, zima byla krutá s množstvím sněhu.

~ Rok 1938 ~

Po volbách v tomto roce zastupovali osadu Měchenice v davelské obecní radě Max Havlík, Josef Trnka a Rudolf Palivec. Zajímavostí je, že si více než 800 voličů mohlo vybírat z 8 kandidátek. V roce 1938 se část členů divadelního souboru odstěhovala, ale na druhé straně se do souboru přihlásila řada nových lidí. Objevují se jména Jaroslav Rada, Karel Mlejnský, Oldřich Příbyl, Karel Hříbal a Josef Fremut. Režisér pan Karel Sandler nastudoval tři nové hry: první, Lidé na kře, se hrála o velikonocích, dále 5. června Zelené království a do třetice Rozvede se paní Mája, 10. září. A stejně jako v minulých letech se konala Mikulášská zábava a pod vedením Jaroslava Rady byl připraven silvestrovský program.

V tomto roce vycestoval do Moskvy společně s dalšími vysokými funkcionáři komunistické strany také Rudolf Slánský, již v roce 1929 blízký spolupracovník K. Gottwalda.

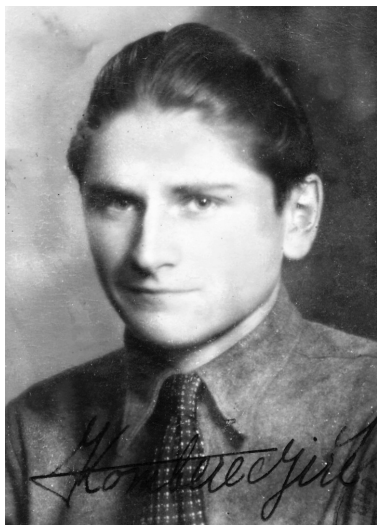
X. všesokolský slet v Praze, sokolové z Rakouska museli nastoupit pod hákovým křížem. Následně přišla Mnichovská dohoda, zábor Sudet, Edvard Beneš odjel do Anglie a prezidentem se stal Emil Hácha, 15. 3. 1939 vznikl Protektorát Čechy a Morava, a pak byl již jen krok ke druhé světové válce.

Součástí germanizačních snah na území bývalé ČSR bylo i zřízení cvičiště zbraní SS v prostoru Neveklovského, které sahalo až po soutok Sázavy s Vltavou. Obyvatelstvo bylo vystěhováno a bylo zde zřízeno několik koncentračních táborů, nejznámější a nejbližší byl na Hradištku. Zahynulo zde mnoho lidí a tábor měl být na konci války evakuován. Zbylí vězňové byli odvedeni na nádraží do Měchenic, kde strávili tři dny bez jídla a pití v dobytých vagonech než odjeli směrem na Prahu. Eseáci se snažili zajistit cestu na západ a hlídali měchenickou stranu železničního mostu. Z Měchenic je vytlačili vlasovci (ROA), kteří 6. května přijeli od Mníšku. Následující den postupovaly podél obou břehů další jednotky SS, které s sebou odvedly vojáky dříve odzbrojené povstalci, z nichž jeden při střetu padl. O život přišel i jeden z francouzských vězňů, který se snažil uniknout z transportu a malíř Josef Hurt, který byl aktivně zapojen do odboje a po udání Gustavem Přeučilem byl v březnu 1945 zatčen a 15. dubna ubit v Malé pevnosti v Terezíně, kde je na Národním hřbitově pohřben.

Zahynul i Josef Vitejček, perzekuován byl i Otakar Souček, obětní holokaustu byli František a Matylda Markovi.

Na nádraží do Měchenic vozili vězně z Hradištku vykládat vagony a tam se se dvěma vězni seznámil mj. Jiří Koberec, který se jako 16letý domluvil s francouzským a německým zajatcem, že je se svým kamarádem převezme loďkou přes Sázavu a pomůže jim tak při útěku z koncentráku na Hradištku. Domluvená akce se nezdařila a budoucí motocyklový závodník ze Sázavy byl postřelen hlídkou SS. S těžkým zraněním, kdy mu střela utrhla horní část lopatkové kosti, ho kamarád J. Liška dopravil domů, kde mu první pomoc poskytla matka. Kvůli velké ztrátě krve ho rolník J. Obermajer v kočáru taženém koňmi dopravil k lékaři. MUDr. Košťálek ho v Davli ošetřil, ale bylo nutné jet do nemocnice. A tak zraněného na kliniku do Prahy odvezl nákladákem pana Bendy řidič Švejda.

V nemocnici Jiřího ošetřoval MUDr. Pešek a je potřebné připomenout, že to od všech zúčastněných bylo riskantní a odvážné, neboť poskytnutí pomoci při takovém úraze bylo nutné nahlásit na příslušný úřad. Ve Všeobecné nemocnici byl důvod utajen a při případných dotazech měl zraněný uvést, že byl postřelen tzv. Kotláři.

Jiří se domů vrátil 28. 4. 1945, a ještě se setkal s vězni, kteří mu vysvětlili proč nemohli přijít. Transport byl poslán přes Prahu do Benešova a Českých Budějovic. Kurt i George uprchli z transportu v Olbramovicích kde strážní otevřeli vagóny s tím, že věžňové jsou volní, ale když ti začali vyskakovat ven, začali do nich dozorci střílet. Oběma známým se podařilo uprchnout. Dostali se zpět na Sázavu, kam dorazili dne 12. května. Než měli vyřízeny všechny formality a mohli se vrátit domů, strávili u Koberců asi čtrnáct dnů.

Když jsme u nádraží... vagony tehdy byly označeny jako vše dvoj-
jazyčně: ČMD – BMB. Češi, směřící se bestie, jak je nazývali tehdejší „národní hosté“, tuto zkratku četli: Češi málo dávají – Budeme mít Beneše. Tehdejšímu státnímu útvaru říkali „Protentokrát...“

~ 1948 ~

Únorový převrat („Vítězství pracujícího lidu“); vznik národní fronty a akčních výborů, které prováděly „očistu od reakčních živlů“. To se týkalo i sokolů, kteří při průvodu XI. sletu demonstrovali svůj odpor, když kolem tribuny s představiteli státu prošli mlčky s odvrácenou hlavou. Na Strahově cvičili i měcheničtí sokolové.

Cvičenci z Davle po varování, že jsou na nádraží očekáváni, vystoupili z vlaku dříve a domů se vraceli přes Měchenice. Někteří, např. cvičitel V. Chalupský byl dodatečně vyzvednut a strávil několik dní v Ruzyni. V některých župách byli zatýkáni vedoucí činovníci a ze Sokola bylo vyloučeno přes 11 000 členů, někteří ze „sjednocené tělovýchovy“ odešli sami, Sokol byl rozpuštěn.

V roce 1948 odcházeli lidé do vyhladovělé Evropy, zejména do Německa, tehdy ještě do americké okupační zóny (ještě ne do NSR ani SRN), kde nebyly k našim lidem velké sympatie vzhledem k divokému odsunu a dalším věcem (o kterých se u nás tehdy ani nevědělo...).

Následovala nucená kolektivizace, likvidace drobných rolníků a živnostníků a léta zvaná padesátá, těžko o nich cokoli napsat, snad jen zmínit, že po politických válečných a poválečných byl nakonec popraven i sám generální tajemník strany...

A nakonec, že v Měchenicích byla, ještě za účasti arcibiskupa Josefa Berana, roku 1948 otevřena nová silnice.

~ 1958 ~

Expo 58 v Bruselu, zbourání někdejší synagogy v Davli.

1960 v tomto „neosmičkovém“ roce se Měchenice konečně staly samostatnou obcí!

~ 1968 ~

Tzv. „Pražské jaro“ a program socialismu s lidskou tváří skončil invazí „spřátelených armád“ 21. srpna. Hranice Československa překročila vojska Sovětského svazu, Polska, Maďarska a Bulharska (na 100 tisíc vojáků, 2300 tanků a 700 letadel). Za první den okupace bylo zabito nebo smrtelně zraněno 58 lidí a do konce roku to pak bylo 137 mrtvých. Do SSSR byli uneseni vedoucí představitelé státu a 27. srpna 1968 byl podepsán tzv. Moskevský protokol, dokument, který na dlouhá léta ovlivnil historii země. Pod nátlakem podepsali všichni, s výjimkou Františka Kriegla.

V říjnu 1968 schválilo Národní shromáždění smlouvu o podmínkách dočasného pobytu sovětských vojsk na území Československé socialistické republiky. Proti hlasovali jen čtyři poslanci. Gertruda Sekaninová-Čákrťová, Božena Fuková, František Vodsloň a František Kriegel.

Následovala „normalizace“, prověrky postojů lidí na pracovištích, mnoho lidí přišlo o zaměstnání (v příslušných dokumentech bylo možné nalézt i následující odůvodnění: *Důvodem jeho přeřazení do kategorie D je to, že musí být přeřazen do kategorie D*).

Během prvních dvou let po 21. srpnu emigrovalo asi 70 tisíc lidí. Rakušané vydávali až 3 000 víz denně. Odešla i řada známých osobností, např. dirigent Karel Ančerl, filozof Václav Bělohradský, režisér Miloš Forman, autor hospodářské reformy 60. let Ota Šik, spisovatel Josef Škvorecký, zpěváci Karel Kryl a Yvonne Přenosilová, architektka Eva Jiřičná.

Okupace („dočasný pobyt sovětských vojsk“) trvala až do června 1991 – jednotka dočasnosti (1 furt) tedy byla stanovena na 22 let a 241 dnů. Za tu dobu bylo zabito 406 čs. občanů – smutné je, že na smrti některých se v roce 1969 podílely i domácí ozbrojené složky a milice.

Jak zmiňuje toto období kronika?

1968 V tomto roce prožívá KSČ vážnou krizi, která zasahuje všechny úseky života v našem státě. Tajemník ÚV KSČ, s. Antonín Novotný odstupuje z této funkce a z funkce prezidenta republiky. Ústředním tajemníkem KSČ je Alexander Dubček, novým prezidentem ČSSR Ludvík Svoboda. Rozpory ve vedení strany způsobují chaotickou situaci, kterou využívají reakční a protisovětské živly ve snaze změnit zahraniční kurz naší státní politiky (str. 175). Tohoto roku uskutečněna federalisace ČSSR.

Žádná zmínka o internacionální pomoci..., nicméně následující rok je uveden následovně:

1969 Tento rok je významný konsolidací mezinárodních vztahů spřátelených zemí RVHP a vnitropolitickým uspořádáním poměrů v našich obou státech. Generálním tajemníkem KSČ se stává Gustav Husák.

Kronikář to nemá jednoduché.

V Davli nebylo dokončeno filmování válečného snímku „Most u Remagenu.“

~ 1978 ~

Karol Wojtyła se stává papežem a přijímá jméno Jan Pavel II. byl prvním neitalským papežem od roku 1522.

Byla prozkoumávána hrobka Přemyslovců, mj. také společný hrob knížete Břetislava a kněžny Jitky (+1058), který mj. byl ozdoben r. 1378 honosným náhrobkem Parlěrovské huti.

Vladimír Remek se stal prvním čs. kosmonautem; zemřel Ferdinand Peroutka.

Průměrná mzda dosáhla 2 517 Kčs měsíčně.

~ 1988 ~

Předsedou presidia Nejvyššího sovětu SSSR byl zvolen Michail Gorbačov (v Česku se jeho jméno četlo jako zkratkové slovo GORBAČOV = Generální opravář režimů Brežněva, Andropova, Černěnka a ostatních volů).

V republice žilo 15 624 000 lidí, z toho v ČSR 10 360 000, průměrná mzda byla 3 140 Kčs.

Sovětské rakety opouštějí ČSSR – v den „vítězného února“ 25. 2. se v Hranicích na Moravě začalo s odsunem sovětských raket kratšího doletu.

Studentský Oscar Americké filmové akademie získal film Jana Svěráka „Ropáci“ – dokumentární mystifikace o novém živočišném druhu (Ropák bahnomilný – *Petroleum mostensis*), kterému vyhovují životní podmínky, které jsou pro nás smrtelné.

Začaly vycházet nezávislé Lidové noviny. Depeche Mode koncertují v Praze.

Helmut Kohl v Československu, Francois Mitterand snídá s disidenty.

Smrt disidenta Pavla Wonky.

Federální shromáždění ČSSR schválilo zákonné opatření, kterým se 28. říjen – výroční den vzniku Československa stal s okamžitou platností státním svátkem (do té doby se oslavoval Den znárodnění).

„Svíčková“ demonstrace v Bratislavě.

~ 1998 ~

V. Havel byl podruhé zvolen prezidentem ČR a vznikla tzv. přechodná úřednická vláda Josefa Tošovského.

Hokejisté získali na ZOH v Naganu zlaté medaile – vznikl Dominátor Hašek.

Podle návrhu měchenického občana Jiřího Diviše udělil 18. 6. 1998 předseda PS ČR obci znak a prapor.

V předčasných parlamentních volbách poprvé zvítězila ČSSD (32,31 %), následně Zemanova ČSSD a Klausova ODS uzavřely politické spojení a tzv. „Opoziční smlouva“ zřejmě zlikvidovala možnost jakékoliv kontroly a velice pravděpodobně dala vzniknout mnoha lumpárnám.

Vypukla válka v Kosovu, v Kongu, šestidenní válka mezi Gruzii a Abchází.

V září byl spuštěn celosvětový vyhledávač Google.

V roce 1998 už nebyla ničím nedostupným zahraniční auta a škodovky už ani nebyly těmi nejlevnějšími vozy. Škoda Octavia byla nabízena v základní verzi 1.6 MPI/55 za 349 900 korun.

Došlo k růstu cen (hlavně potravin a energií – cca o 10 %) a následně k poklesu reálné kupní síly domácností. U potravin, bydlení, dopravy a spojů vzrostly náklady o celou polovinu, o tři čtvrtiny se zvýšily výdaje na pojištění a daně. Telecom zdražil volání o 62,5 % – za jednu minutu telefonování se namísto 80 hal. platilo 1,30 Kč. Průměrná hrubá mzda byla 10 438 korun.

Měchenice zahájily přípravu oslav millennia včetně vydání publikace pánů Maxe Fischela a Jeňýka Pacáka. Následující rok Měchenice do připomínek tisíciletí přispěly mnoha aktivitami: Beseda s K. Neumannovou, Country večer s Veterány, Divadelní představení souboru JEN TAK „Brouk v hlavě“ a „Blbec k večeři“ Dětský rej a divadlo Dědihaf, Jubilejní noc s E. Hrubešem a Velkopopovickou Kozlovkou, Tenisový turnaj „Měchenický vodník“, Příjezd praotce Čecha do Měchenice na voru, Vystoupení Ivana Mládka a tanečního orchestru W.O.O.M., Výstava obrazů a porcelánu Jana Antonína Pacáka a dřevosochařských prací Maxe Fischela, Výstava obrazů a bonzají Daniely Chrtkové, Fotbalový memoriál Petra Balíka, Večer česko-japonského přátelství, Country večer se Starým sedlem V. Hrubce, Měchenická pout' s průvodem obcí, kulturním programem a rodeem na vodě.

~ 2008 ~

Tam, kde dříve stávala hospoda U Jirsáků, začala v roce 2006 vyrůstat nová stavba a za 13 měsíců zde byl zahájen provoz restaurace s cukrárnou – Fregatta.

V bílé tmě 20. března 2008 bouralo 231 aut – největší nehoda v Česku se stala na D1: Policie zaevidovala celkem 93 nehod a 231 poškozených vozů, z toho dva autobusy, 98 nákladních aut a 131 osobních aut, 30 lidí bylo zraněno a škoda se vyšplhala na 28 miliónů korun. Naštěstí nikdo nezahynul, dálnice stála 17 hodin...

~ 2018 ~

Dost hrůza...

Ve světě se nadále válčí a ani ve vesmíru nejsou přátelské vztahy. V době psaní tohoto článku napsal ruský list Kommersant s odkazem na vyšetřovací komisi Roskomos: Trhlinu v plášti kosmické lodi Sojuz, kterou z Mezinárodní vesmírné stanice (ISS) unikal vzduch, mají na svědomí američtí astronauti. Velitel ISS Andrew Feustel (vezl do vesmíru Millerova krtečka a obrázek z terezínského časopisu) toto podezření důrazně odmítl.

Na začátku roku jsme opět volili prezidenta a většina volila (demokraticky) tak, jak volila. Ze současného obyvatele Hradu se stal symbol dnešní doby: intrik, oposmlouvy, opotřebovaných bonmotů, citátů a lží. Republiku reprezentuje dost zvláštní člověk – nerespektuje ústavní zvyklosti, jedná proti zájmům naší země a spojenců, mstí se a dělá ostudu – virózou, hulvátskými výroky, urážením těch, kdo mají jiný názor, sprostá mluva ve veřejnoprávních médiích (navíc s chybnou

výslovností i významově při poučování redaktora), výroky o potřebě likvidování novinářů v zemi, kde jsou novináři skutečně likvidováni...a na Slovensku byl zavražděn Ján Kuciak pracující pro provozovatele serveru Aktuality.sk.

Nejmenovaný ve spolupráci s Václavem Klausem postupně drobil a relativizoval vše, co obsahovalo nějaké ideály, a promyšleným lhaním (viz první i druhá přímá volba prezidenta) a zpochybňováním dovedl společnost až k současnému úpadku a rozhádání.

28 let od pádu komunismu máme na Hradě soudně usvědčeného lháře a zároveň na další z nejvyšších státních pozic člověka obviněného z dotačního podvodu.

Předseda komunistů, který v minulých parlamentních volbách dosáhl nejhoršího výsledku, ale snaží se ovlivňovat složení vlády, po padesáti letech tvrdí, že nás v roce 1968 neobsadili Rusové, ale Ukrajinci...

Také jsme se v tomto roce dostali o 100 let zpět, ne snad kvůli výše zmíněným volbám (i když se najdou lidé uvažující, že by bylo lépe mít království), ale s ohledem na již uvedené legie. Roku 1918 vstoupil do italských legií i ing. Vladimír Heřzmanský, který žil také v Měchenicích. Narodil se 19. 2. 1890 obci Velké Hostěrádky nedaleko Hustopečí, v roce 1914 absolvoval v Brně vysokou školu stavební. V letech 1922–1938 působil u Ministerstva národní obrany, roku 1937 byl povýšen na podplukovníka stavebnictva. V době od 25. 4. 1938 do 1. 7. 1939 působil na Ředitelství opevňovacích prací a angažoval se na výstavbě hraničního opevnění. Od roku 1938 byl i členem Kontrolního sboru vojenské správy. Po likvidaci čs. armády pracoval jako odborný rada na Nejvyšším úřadu cenovém, v letech 1940–1941 na Ministerstvu veřejných prací prováděl administrativní likvidaci vojenských staveb. Do roku 1943 působil ve Spolku pro chemickou a hutní výrobu, v r. 1944 dohlížel na stavbu továrny v Neratovicích. V květnu 1945 se v Libni zúčastnil Pražského povstání. V červnu 1945 opět nastoupil ke stavební službě MNO a 1. dubna 1946 byl povýšen na plukovníka. O rok později odešel do výslužby a roku 1984 zemřel.

Od roku 2015 je nedostatek srážek, sucho způsobuje řadu problémů. Nejen ČR postihla kůrovcová kalamita, správci lesů mluví o miliardových škodách – a vláda se v dubnu rozhodla, že se problematikou bude v červnu zabývat (?!). Přitom příslušné obory MZe kůrovcovou kalamitu řeší již třetí rok, předkládalo vládě několik materiálů s návrhy řešení, ale ty ze strany ministra financí nebo životního prostředí zůstaly bez odezvy.

Positivní snad je, že se letos občané Společenství vyjádřili proti střídání času a tak se zdá, že v EU se změní zimní čas na letní v neděli 31. března 2019 naposledy.

V osadě Ztracenka bylo 15. 9. připomenuto 100. výročí vzniku trampingu.

▽ Karel Vančura

Letem světem z obecního úřadu

Dozvíte se například, kde bude stát nové stromořadí nebo jaké úpravy se realizovaly na budově obecního úřadu.

Vážení spoluobčané,

nejprve bych vás rád informoval o aktuálním dění v naší obci. Potěšilo mne, že jsme na základě žádosti obce získali grant Nadace ČEZ „Stromy“. Na realizaci projektu Nadace ČEZ získá obec částku 150 000 Kč. Čeho se projekt týká? Obec provede liniovou výsadbu stromů v rámci zkvalitnění životního prostředí. Stromy se budou vysazovat v ulici Hlavní na pozemek pod tratí, a to od železničního přejezdu směrem k nádraží. Cílem projektu je výsadba stromořadí, které vytvoří zelenou barieru proti prachu a hluku a také významně zlepší estetiku tohoto pozemku. Obec na tomto úseku vysadí 22 kusů stromů menšího vzrůstu. Naším zájmem bude, aby se do realizace tohoto projektu zapojili občané a spolky, a tak jsme vytvořili společné dílo. Výsadba se bude realizovat na rozhraní měsíce října a listopadu 2018. O akci budeme veřejnost včas informovat.

Projekt kanalizace a ČOV dále probíhá a budeme se snažit získat dotaci v rámci nejbližší dotační podpory výstavby technického zhodnocení infrastruktury vodovodů a kanalizací MZe. V případě neúspěchu v tomto dotačním titulu budeme připraveni účastnit se všech následujících. Vzhledem k tomu, že v nejbližších letech půjdou na ochranu životního prostředí miliardy korun z národních zdrojů a Ministerstvo životního prostředí spolu se státním fondem životního prostředí ČR představilo plán, který počítá s vyhlášením 40 dotačních výzev, zůstáváme optimističtí.

Další akcí, související s ochranou obecního majetku, je oprava střechy na obecním úřadě. V loňském roce byla v budově vyměněna okna a vstupní dveře, vymalovala se spodní část budovy a vyměnil se nefunkční systém odvodnění dešťové vody ze střechy. Důvodem opravy střechy byl špatný technický stav (pod taškami nejsou potřebné paropropustné folie, téměř žádná izolace pod celou střechou a další nedostatky). Vše je zdokumentováno ve stavebním deníku. Dalším důvodem opravy střechy byl fakt, že okolo střešních oken se v místnostech vytvářely plísňe. Tím, že zde nebyla prakticky žádná izolace, docházelo přes střechu k velkým tepelným ztrátám. Práce byly zahájeny 27. 8. 2018 a budou ukončeny v měsíci říjnu 2018.

Jak jsem vás již informoval v předchozím čtvrtletníku, obec zažádala o dotaci na výstavbu vodovodního řádu v ulici V Dolečku z rozpočtu Středočeského kraje. Vzhledem k velmi nízké alokaci finančních prostředků do Fondu životního prostředí a zemědělství bylo uspokojeno jen patnáct žadatelů z celkových cca devadesáti. Naše obec nebyla bohužel mezi vybranými. Věřím ale, že nové zastupitelstvo bude řešit problém s pitnou vodou v této lokalitě ať už formou účasti v dalších dotačních programech, nebo vlastním financováním.

Důležitá pro všechny majitele zahrad je následující informace. Firma, která pro obec zajišťuje odvoz odpadu, nás velmi důrazně upozornila na stav vegetace v některých místních komunikacích, kde do vozovky přesahující větve poškozuji lak svozových vozů a následná oprava stojí desetitisíce korun. Žádáme majitele pozemků, aby provedli kontrolu svých zahrad a v případě přesahování větví, vše odstranili. V případě, že tak neučiní, odmítne firma do takovýchto ulic zajíždět.

Toto číslo čtvrtletníku vydává Obec Měchenice naposledy pod vedením šéfredaktorky pí Gavlasové. Ukončení činnosti navrhla pí Gavlasová sama s tím, že se bude věnovat jiným projektům. Za činnost šéfredaktorky bych jí chtěl touto cestou poděkovat.

Vzhledem k tomu, že dlouholetý přispěvatel do čtvrtletníku, pan Martin Kupka, vyčerpал zásobník ptáčích druhů, které nám dělají milou společnost v Měchenicích, rád bych mu poděkoval jak za ornitologická okénka, tak i za vedení rubriky anglického jazyka.

Také bych chtěl touto cestou poděkovat zastupitelům za jejich práci v končícím volebním období. Dále bych chtěl poděkovat všem, kteří se podíleli na kulturních a společenských akcích pořádaných obecním úřadem.

Vážení spoluobčané, také já se s vámi loučím jako starosta části uplynulého volebního období a přeji Měchenicím, aby v komunálních volbách, které se konají 5. a 6. 10. 2018 zvolili správné zastupitele, kteří budou chtít pracovat pro vás.

▽ František Zoul

Ze zasedání obecního zastupitelstva

3. zasedání obecního zastupitelstva (18. 6. 2018)

- Obecní zastupitelstvo schválilo závěrečný účet obce Měchenice za rok 2017 bez výhrad.
- Obecní zastupitelstvo schválilo účetní závěrku za rok 2017 a zprávu o výsledku hospodaření za rok 2017.
- Zastupitelé souhlasili s podáním žádosti o dotaci na výstavbu vodovodního řadu v Dolečku, a to na Krajský úřad Středočeského kraje.
- Zastupitelstvo obce souhlasilo s investicí do zateplení střechy budovy obecního úřadu a s oslovením pokrývačských firem pro výběr nejnižší ceny.
- Zastupitelé povolili výjimku z místní vyhlášky o nočním klidu a regulaci hlučných činností, a to pro Letní noc konanou 23.-24. 6. 2018 a soukromou akci, která se konala 30. 6.-1. 7. 2018.
- Zastupitelstvo v souladu se zákonem 128/2000 Sb. stanovilo pro volební období 2018-2022 počet členů zastupitelstva obce na 9.

4. zasedání obecního zastupitelstva (15. 8. 2018)

- Obecní zastupitelstvo souhlasilo s uzavřením dohody o změně veřejnoprávní smlouvy na přenesenou působnost na úseku projednávání přestupků s městem Jílové a pověřilo starostu, aby podepsal příslušnou smlouvu.
- Zastupitelé souhlasili s uzavřením kupní smlouvy na obecní pozemky parc. č. 734 a 995/4 v k. ú. Měchenice za cenu 133 000 Kč, stanovenou znaleckým posudkem, a pověřilo starostu, aby podepsal příslušnou smlouvu.
- V souladu s usnesením zastupitelstva ze dne 21. 12. 2015 zastupitelstvo souhlasilo s odprodejem části pozemku parc. č. 747/18 v k. ú. Měchenice dle geometrického zaměření o výměře 13 m² za cenu 4 000 Kč za m². Starosta byl pověřen, aby podepsal prodejní smlouvu.
- Funkci kronikářky obce bude vykonávat paní Jaroslava Mařincová.

INZERCE

Instalatérské práce

- řešení havárií
- možnost víkendových prací
- příjezd v dohodnutém, vámi požadovaném termínu
- zakázky na klíč

Kontakt:
JAROMÍR DLESK
Tel.: 607 186 463
jaromir.dlesk@seznam.cz

- voda
- plyn
- kanalizace
- topení

KR AUTOSKLO

MONTÁŽ A PRODEJ AUTOSKEL

- velkoobchod a maloobchod
- likvidace pojistných událostí
- mobilní zasklívání
- renovace světel
- renovace laku

KOMPLETNÍ PÉČE O VÁŠ VŮZ

- čištění exteriér, interiér
- čištění kůže + impregnace
- voskování karoserie
- ošetření plastů
- tepování textilního interiéru

S tímto inzerátem získáte slevu 10% na naše služby!

Hlavní provozovna:
V korytech 1537/10, Praha 10
☎ 603 516 926, 773 651 692 ✉ jiri.udut@kr-autosklo.cz

Pobočka Měchenice:
Pod hájem 202, 252 06 Měchenice

www.kr-autosklo.cz

Víte, kde je U totemu?

Říkávalo se mu různě. Plácek u potoka, U dětského hřiště, Mezi fotbalovým hřištěm a potokem, U stánku, Směrem ke kempu. Nyní se blýská na časy, kdy tahle měchenická „náves“ bude mít konečně jednotný a méně krkolomný název. U totemu!

A i když je to totem indiánský, který vznikl ku příležitosti Indiánského rozloučení s prázdninami, je hlavně výsledkem parádní měchenické spolupráce. Surové dřevo z jehličnanu dodal František Průcha, do tvaru ho otesal a připravil měchenický truhlář Tomáš Budil a do konečné podoby vyšperkovala a pomalovala řezbářka Veronika Plodrová. Celou „manufakturu“ domluvil Tomáš

Hampl s Lídou Poršovou, převozy zajistil Zdeněk Souček s pomocí Lucky Hruškové. Obdivovat tento nově zabetonovaný výrazný orientační bod může přijít k potoku kdykoli kdykoli. Jen mu společně držme palce, aby minimálně do příštího rozloučení s létem vydržel nájezdy dětských fanoušků!

▽ Miluše Kozlíčková

Street party na Na Vyhlídce

V jedné z mnoha ulic Na Vyhlídce se konala skvělá sobotní akce – „Uklidme si ulici“. Z každého domu se někdo zapojil. Ulice byla plná lidí, velkých i těch malých. Po krátkém čase ulice prokoukla. Žádný plevel, prach ani jehličí.

Odpoledne jsme se opět všichni sešli, abychom si čisté ulice užili. Šikovné děti vyrobily značení, aby auta zpoma-

lila při průjezdu a „Street party“ mohla začít. Výborné maso na grilu, báječné palačinky, vynikající koláče a nejen to, hlavně skvělí sousedé, příjemné setkání a spousta témat k probrání, včetně mikroplastů :) Sešlost se protáhla až do večerních hodin, což je důkaz toho, že se podařila.

Akce byla také příležitostí poznat se s novými sousedy. Je skvělé, že se do

Měchenic přistěhoval další mladý pár s malými dětmi.

Ale přes prázdniny nám plevel u silnice znovu narostl, bude fajn se opět sejít a spojit užitečný úklid s příjemným sousedským setkáním. Prvně se začínám těšit na spadání listů a jeho zametání :).

▽ Jana Soukupová

Budoucnost pro ptáky je také budoucností pro nás lidi

Bude to brzy sedm let od uveřejnění prvního textu Ornitologického okénka v měchenickém zpravodaji. Během této dlouhé doby jsem vám představil nejběžnější druhy ptáků, se kterými se v okolí naší obce můžete setkat.

Mnozí lidé si ptáky vůbec nevšimají, ale jakmile se setkají s někým, kdo jim přiblíží zajímavosti z jejich života a naučí je dívat se a vidět ptáky v krajině, možná je pro pozorování získá. Doufám, že přesně tohle se mi u některých čtenářů podařilo.

Ptáci jsou krásní a nabízejí nevšední zážitky. Vidět několik druhů sýkor na krmítku je potěšením pro oko. Zahlédnout u krmítka hosty ze severu, třeba jikavce nebo brkoslavy, je nevšední estetický zážitek. Pozorovat poštolku, jak se třepotá ve vzduchu a snaží se zahlédnout hraboše na poli pod ní, je něčím, co může pozorovat každý, kdo chodí na procházky se psem. Přistihnout na zahradě krahujce v nerovném boji s kosem, který se zoufale snaží uniknout pařátkům neskonale obratného dravce, se vyrovná hororovému filmu a takový zážitek zůstává dlouho ve vzpomínkách. Přílet rorýsů během pozdního jara a první sluchový vjem jejich typického křiku naplní člověka radostí, že je tady už opravdu ta příjemnější polovina roku. Zjištění, že letka rorýsů, která ještě včera večer neúnavně brázdila oblohu, najednou zmizela neznámo kam, znamená, že léto udělalo první krok k podzimu a člověka přepadne lehká nostalgie.

Ptáci jsou ale především tvory, kteří nám lidem zajišťují příjemnější život. Pokud by nebyli kolem nás ptáci, byli bychom v daleko větší míře atakováni nepříjemným a mnohdy nebezpečným hmyzem. Aniž to tušíme a aniž to tuší oni, ptáci se podílejí na šíření semen bylin a stromů. Pomáhají tak přirozenému ozeleňování krajiny.

O to vše, co jsem výše popsal, bohužel přicházíme. Za posledních třicet let ubylo v zemědělské krajině zhruba padesát procent ptačích druhů! S některými druhy, které bývaly běžné, se již nsetkáme vůbec. Například s chocholoušem obecným. Jiné druhy, které jsou dosud celkem běžné, jako například skřivan polní, rychle ubývají a může je stihnout osud chocholouše.

Můžeme proti tomu nějak bojovat? Možná si řeknete: „Já nemohu za to, že moderní zemědělství produkuje potraviny na obrovských lánech, kde ptáci nenajdou útočiště, a nijak neovlivním skutečnost, že umělá hnojiva a především pesticidy hubí hmyz a potažmo ptáky po tisících.“ Je to pochopitelný názor, ale přesto každý z nás může ptákům pomoci.

Dnes ptáci nejvíce potřebují znovu nacházet prostředí, které jim nabídne úkryt a potravu. Přemýšlejme tedy, jak proměnit naše zahrady, aby se staly takovým útočištěm pro ptáky.

Ponechejme pravidelně část zahrady neposekanou, s vyšším porostem trávy. Musíme opravdu důsledně hubit všechny plevele? Jejich semena jsou vítanou ptačí potravou. Dokážeme se alespoň částečně vrátit k pěstování zeleniny? Na zeleninových zahradách se daří ptákům, kteří hledají obživu ve zdravé půdě. To jsou třeba krásné a roztomilé červenky! Nemohli bychom na zahradě instalovat třeba jen malé jezírko? Ptáci u něj najdou vodu a vodní hmyz. Proč všechny rostlinný materiál odvážet ze zahrady? Nenašlo by se místo pro kompost? Ten představuje další jídelní stůl pro ptáky. Třeba pro milé rehky! Dokážeme ptáky přikrmovat během zimního období? Zcela jistě tak prodloužíme život desítkám sýkor a jiných ptáků, kteří i relativně mírnou zimu nepřežijí.

Budoucnost ptáků je nevyhnutelně také budoucností naší. Svět se zlomkem počtu ptáků, kteří zde žili ještě nedávno, by byl smutný a možná nebezpečnější pro naše zdraví.

Končí toto ornitologické okénko a s ním i dlouholetý seriál o ptácích v měchenickém zpravodaji.

Přeji vám, aby vám ptáci přinášeli potěšení, překvapení a radostné zážitky.

▽ Martin Kupka

~Kulturní akce do konce roku 2018 v Měchenicích~

ŘÍJEN

7. 10. 2018 Bleší trh – kulturní sál a přilehlý dvůr, od 10.00 hod.

LISTOPAD

6. 11. 2018 – Vítání občánků

PROSINEC

1. 12. 2018 – Rozsvěcení vánočního stromu, dětské hřiště u potoka, od 14.00 hod. se bude konat vánoční dílna v campu

6. 12. 2018 – Setkání s jubilanty

Vzpomínka na Marcelu Hurtovou

„Zalezu do bezu a kynu vám na pozdrav rukou masitou“. Věta, se kterou se s námi často loučila naše sousedka po svojí tradiční cigaretě na zahradní lavičce před domem. I když už v posledních letech byla unavenější, stále neztrácela svérázný humor a svým způsobem ani elán. Při kouření živě rozmlouvala s kolemjdoucími, dokud si opět nezašla do domu odpočinout. V polovině května to letos byly dva roky, co se rozloučila definitivně. I když – co je v případě člověka a vzpomínek na něj definitivní...

Úkol zněl zdánlivě jednoduše: Napiš článek o paní Hurtové, obsah i forma jsou na tobě. Naprostá tvůrčí volnost! Autorovi může takové zadání znít obvykle zajímavě, v tomhle případě ale trochu trnu. Jak vměstnat komplikovanou osobnost člověka, k němuž jsme se hrdě hlásili jako sousedé, do omezeného počtu znaků?

Až do zmiňovaného 17. května 2016 jsme věřili. Skutečně jsme čekali, že se z té nemocnice ještě jednou vrátí. To jaro jim tam přeci už asi šestkrát podepsala negativní revers, profackovala doktora, že na ni byl hrubý, a cestou domů v sanitce zvesela vyprávěla sprosté vtipy. Člověk by řekl, že jí nikdy nedojdou, ale zřejmě má každý jen omezenou zásobu energie i vtipů, a tato dáma ani s jedním nikdy příliš nešetřila. Za těch několik let, co v Měchenicích žijeme, jsme vlastně ještě nepotkali nikoho, kdo by na paní Hurtovou vzpomínal vysloveně ve zlém. I proto, když jsem narazila na další obecní „přírůstky“ (říkejme nám klidně náplavy – když už jsme neměli to privilegium se sem narodit, s o to větší radostí jsme si tohle krásné místo vybrali k životu dobrovolně), kterým jedno z místních výrazných jmen nic neříká, došlo mi, že bych ráda její odkaz udržela živý.

Pocházela z divadelní rodiny, její dědeček byl divadelní ředitel, babička herečka, stejně jako strýc Jaroslav. Její tatínek Josef Hurt vedl Slovenské národní divadlo a později také Východoslovenské divadlo v Košicích, kde dělal režii i scénografii. Věnoval se i krajinářské malbě a jeho obrazy je na internetu možné koupit ještě dnes. A jablko nepadlo daleko od stromu.

„Mamča měla vystudovanou pražskou AMU,“ vzpomíná její jediný syn Martin. „Uměla hrát na klavír, milovala vážnou hudbu a poezii. Spolu jsme hodně hráli šachy. Ale nikdy nebrala život přehnaně vážně, přestože válečná léta poznamenala celou naši rodinu. Dědu tehdy nacistům udal konfident Augustin Preučil za to, že poslouchal zahraniční rozhlas. Za to ho odvedli na Pankrác a o pár měsíců později násilně zemřel v Terezíně.“

Podle Mistra Josefa Hurta je na památku pojmenovaná naše ulice vedoucí podél potoka. Ale i osud jeho dcery se výrazně zapsal do historie naší obce. O patnáctileté Marcelce z Měchenic, která pracovala na nádraží a nosila sem s maminkou, mimochodem také herečkou, jídlo vězňům z koncentračního tábora v Hradištku, se píše i na naučné stezce Vystěhované Hradištko. Zmiňuje se tam také její platonický vztah s mladým Francouzem Théem.

Nerada bych však její osobnost definovala jen tím. Život Marcely Hurtové byl přece jenom bohatší. Vždyť měla možnost prožít dalších více než 70 let, a ať už byly jakékoliv, rozhodně je prožila naplno. Hovořila několika jazyky a kvůli práci v revizní komisi na krajském národním výboru si doplnila také právní vzdělání. O světové dění, politiku i kulturu se zajímala celý život. Krátce po našem přistěhování jsem jí věnovala znění Nového občanského zákoníku, protože si ho chtěla i ve svých 84 letech přečíst. Byla prostě živá a pro mne každopádně inspirací. Přestože politický názor jsme spolu nesdílely, dokázaly jsme i o těchto tématech v klidu a se vzájemným respektem hovořit. A třeba se jen shodnout na tom, že se nemusíme shodnout. Věřím, že se jistě i dnes v Měchenicích najdou pamětníci, kterým její světonázor a působení na pozici revizorky kultury a školství za komunismu mohl a může být trnem v oku, a nemám jim to za zlé. Já ji takto nepoznala a netroufám si ji za to soudit. A stejně jako můžu mít člena své nejbližší rodiny ráda, i když nevolíme stejné strany a reprezentanty, s láskou a úctou vzpomínám i na paní Hurtovou. Dál mi ji připomíná soška Buddhy, kterou nám věnovala před cestou do Anglie jako talisman nebo její lavička, již mi můj muž s Martinem domluvil jako narozeninový dárek. Na ní si ji totiž vždy budu pamatovat nejživěji.

▽ Miluše Kozlíčková

Měchenice na válečné stezce? Ale jen jednou v roce

Tak tohle rozloučení jen tak nezapadne! Zachytili jste, v jakém duchu se letos, tentokrát v sobotu 8. září, neslo tradiční Rozloučení s prázdninami? Pomalování indiáni potulující se po obci, nově vyrobený a nazdobený totem u potoka, později pak postavené autentické týpí, a nakonec dokonce kůň, se dali, pravda, těžko přehlédnout. Ano, bylo to velké, krásné a máme na co vzpomínat!

Průkopník i náčelník celé akce Honza Mluvicí Kovařík se před časem jakoby mimochodem sám nabídl, že si rozloučení vezme tento rok na starost. A jak řekl, tak udělal. Celému odpoledni dodal svými zkušenostmi z oboru punc profesionality, svou osobností pak lehkost, vtip i šarm jemu vlastní. Tedy kromě toho, že také převážnou část celé produkce zafinancoval. A to byl začátek a také impuls pro další nadšence! Kdyby se prý totiž podařilo sehnat pár dobrovolníků, mohou se ušetřit náklady na brigádníky a třeba by se daly zaplatit i opravdoví (dobře, tak skoro opravdoví) indiáni s týpím, zpěvem, tancem a ještě pestřejším programem pro děti! To byla výzva.

Virtuální pomocníci? Ne, byli opravdoví!

Kde ale vzít dobrovolníky a nekrást? Bude to znít téměř nejapně, ale

pomohly sociální sítě. Díky virtuální měchenické skupině „I♥Měchenice“ bylo možné oslovit i lidi, kteří se třeba osobně ještě úplně neznali, ale sdílejí lásku ke společnému domovu a zájem o to, co se v něm děje. A ohlasy opravdu mile překvapily. Snad bez výjimky totiž nikdo prosbu o pomoc s přípravami neodmítl, ba naopak. I když se třeba nakonec z různých legitimních důvodů nemohli účastnit všichni, ta vstřícnost a ochota byly naprosto odzbrojující. A tak se ve finále na sobotní akci podílelo více než 30 lidí – dobrovolně, s entusiasmem a většina z nich dokonce v kostýmu! Každý přispěl, jak uměl nebo zrovna zvládl. Počínaje ručně vyrobenými náramky a členkami s pérem pro děti, přes originální foto koutek s rekvizitami, výzdobu prostranství, asistenci u soutěží a her, až po chutné občerstvení, vše bylo společným dílem lidí, kteří se zapálili (v přeneseném slova smyslu) pro věc a byli ochotní svůj čas, ener-

gii a někdy i vlastní zdroje věnovat ve prospěch všech. Bylo to znát a určitě není přehnané tvrdit, že nejen děti, ale také dospělí si pobíhání s pérem ve vlasech a třeba i zmalování opravdu užili. Někdo se odvážil vyzkoušet i některé ze sedmi soutěžních disciplín, jako třeba záluďné vonné sáčky, test rovnováhy, střelení z luku nebo házení tomahavkem. Na rozdíl od dětí samozřejmě bez možnosti být odměněni při losování o ceny. Děti naopak měly za splnění úkolů možnost získat vylosované trofeje v podobě knížky, audio pohádek nebo třeba náčelnické členky přímo z rukou moderujícího Honzy Kovaříka a Jakuba Voříška.

A došlo i na pečeného bizona...

Kromě sbírání razítek za nelehké zkoušky odvahy se malí válečníci měli možnost také projet na koníkově, vyřadit se na skákacím hradě nebo nahlédnout do nazdobeného indiánského obydlí. Po celém odpoledni si malé i velké, rudé i bledé tváře z kmene Měchenů zatančily společně s Codym a Warapou z Night Crow u zbrusu nového totému. Po tanci se pak zaslouženě – a pochopitelně se zakopanou válečnou sekerou – všichni společně vrhli na darovaného pečeného bizona řečeného „Karetáka“, kterého pojedli s chlebem z místní pekárny a zapili ohnivou (mladší ročníky živou) vodou podávanou v nejlepším Saloonu na měchenické přerii.

Otázkou zůstává, zda byla tímto zahájena tradice indiánských loučení s létem nebo zda máme příští rok v Měchenicích očekávat třeba piráty?

▽ Mihuše Kozlíčková

Nádražní knihovna aneb vyšetřování ztráty návštěvní knihy

Rozmáhá se nám tady jedna taková pěkná věc! A ještě lepší zprávou je, že začátkem srpna se objevila už i na měchenickém vlakovém nádraží. Vznikla zde totiž malá veřejná knihovnička, která potěší zejména knihomoly z Měchenic, ale radost z ní mohou mít samozřejmě i další vášniví čtenáři cestující přes naši obec. Kdokoli si kdykoli může jednu i více knih volně a bez poplatku odnést a je jen na něm, zda si je po přečtení ponechá, vrátí je na stejné místo nebo třeba do jiné vlaknihovny či knihobudky, které postupně vznikají v různých koutech republiky. Stejně tak je možné sem přinést knížky, které už sami číst nebudete nebo se vám na ně zbytečně práší.

Díky vstřícnosti SŽDC se, vzhledem k tomu, že jde o dobročinnou aktivitu, podařilo usmlouvat cenu za pronájem plochy z původních 1200 Kč za metr čtvereční za rok na symbolickou částku 200 Kč ročně. Toto nájemné se nabídla pro své občany hradit obec Měchenice, starost o knihovnu a její přírůstky je ale už na nás všech. Po dvou měsících fungování můžeme s radostí konstatovat, že se nám společná péče o naši knihovnu úspěšně daří, knížky plynule mizí a přibývají jiné. Nedávno bohužel v rámci koloběhu zmizela i improvizovaná „knihna návštěv“, kam spokojení i ostatní uživatelé mohli napsat své dojmy a zážitky.

Je to smutné proto, že vzkazy se opravdu začínaly množit a že jsme o ně takto přišli. Zkusme se ale nenechat odradit ani otrávit tím, že i přes naše nádraží občas projde nějaký ten „debil nebo blbeček“ a užívejme si to, že kolem sebe jinak evidentně máme většinu těch, kteří knížky milují a chovají se k nim s úctou. Velkým testem možná bude nadcházející zima, kdy se ukáže, jestli mají všichni dostatek novin na zátop. Držme nám i knihovničce pěsti, ať to přestojíme v teple a bez úhony.

▽ Miluše Kozlíčková

Letní kino v Měchenicích

„Co kdybychom uspořádaly letní kino?“ Tato otázka vyvstala někdy na jaře při plánování akcí, kterými bychom mohly oživit obecní dění. Uběhla nějaká doba a já jsem dávno na nějaké letní kino zapomněla. „Tak se to podařilo. Hurá!“ Dívala jsem se na ni jako na zjevení, co se jako mělo podařit? A tak mi začala vyprávět o tom, kolik všelijakých povolení, žádostí, vyřizování a placení znamenalo, aby se u potoka mohlo rozepnout plátno a pustit film. Zakusila tak nejen boj s byrokracií, ale i skvělou spolupráci s místním obecním úřadem, kde ji podpořili jak finančně, tak i nadšením.

Díky tomuto nadšení jsme tak u Bojovského potoka mohli dne 17. 8. 2018 zhlédnout film *Noc na Karlštejně* a bylo to úžasné. Jakákoliv aktivita pořádaná lidmi z radosti a jen tak pro radost je úžasná.

Příští rok se snad podaří akci zopakovat a já jen doufám, že mě její iniciátorka za tenhle článek „nezastřelí.“

▽ KG

Jak dopadly letní turnaje?

Dobrý den, ahoj,

opět zdravím všechny čtenáře a čtenářky Měchenického čtvrtletníku a hlavně příznivce měchenického sportu.

Tenis je především „letní“ sport, tudíž zásadní věci se na tenise odehrávají přes léto. Turnaje (komerční, klubové...), různá setkání a mnoho dalších událostí.

Závodní hraní skončilo v červnu, myslím, že obě naše družstva obhájila předpoklady a již se připravují na další sezonu, která bude doufejme minimálně stejně úspěšná, jako ta letošní. Velké díky za to patří kapitánům družstev, Pepovi Truhlářovi – A tým, Iljovi Holubovi – B tým.

Již tradiční součástí tenisového léta je Měchenický dřevák, turnaj, kde platí, že tenis je bílý sport. O tomto turnaji se více píše v článku Josefa Truhláře, který je za tento velice úspěšný turnaj zodpovědný. Věřím, že i v příští sezoně se po našich kurtech budou prohánět hráči a hráčky v bílém s dřevěnými raketami v rukou.

V srpnu proběhnul turnaj Měchenice „Open“, prázdninový turnaj pro zpestření tenisového života v našem klubu. I přes mnoho omluvek z důvodu dovolených byl tento turnaj velice kvalitně obsazen a zřejmě si řekl o pravidelné zařazení do našeho kalendáře.

Konec tenisových prázdnin patří v našem klubu Měchenickému Vodníkovi. Již tradičně nás Vodník navštěvuje poslední

srpnovou sobotu, avšak letos se nám Vodník vrátil z dovolené o něco později, 8. září, ale o to byl silnější.

Tento turnaj, turnaj dvojic, si nenechalo ujít 11 párů, což je velice příjemná účast. Počasí nám přálo a věřím, že si všichni účastníci turnaj užili. Z vítězství letošního ročníku se těší dvojice Krajč – Fiala, pár, který se dal dohromady až na místě, ale jejich výkon vypadal, jakoby spolu hráli již dlouhá léta. Samozřejmostí při turnajích, a hlavně po dobu celé tenisové sezony je aktivní účast tenisového správce Zdendy Ebra a jeho rodiny. Díky nim máme na tenise přátelskou atmosféru a rozhodně nemáme hlad ani žízeň. I díky tomuto faktoru se všichni na tenis do Měchenic tak rádi vrací.

Do konce sezony plánujeme ještě dva turnaje, Svatováclavský a Zvonkový. Oba turnaje jsem již popisoval v přechzozích číslech čtvrtletníku, tak se nebudu opakovat. Samozřejmě se těšíme na velkou účast hráčů a fanoušků a věříme, že oba tyto turnaje budou stejně úspěšné jako všechny předchozí turnaje.

Bohužel už nastal čas, kdy se musí začít plánovat konec sezony venkovního hraní. Letos striktně dodržíme termín konce sezony (konec října), protože nás čeká částečná rekonstrukce oplocení tenisových kurtů a rekonstrukce vodovodní přípojky. Obě tyto akce jsou již ve fázi výběrových řízení a u obou těchto akcí se zapojí i členové klubu v podobě brigádnických prací.

Sportu zdar, tenisu zvlášť.

▽ Jan Raboch

Výborný vstup do nové sezóny

Po skončení loňské sezóny, ve které mužstvo Měchenic skončilo na 11 místě se ziskem 29 bodů, se začalo s přípravou na novou sezónu již v polovině července. Vedle pravidelných tréninků jsme se hráli 3 kvalitní přípravné zápasy. Zatímco Hvozdnici, která hraje o 3 soutěže výš, jsme po výborném výkonu podlehlí těsně 1:3, tak následující zápasy s Juniorem Praha (4:1) a Modřany (4:2) byly již vítězné. Na poslední přípravný zápas s Davlí jsme přijeli v oslabené sestavě, a díky neproměňování šancí jsme jen remizovali 2:2. Všechny přípravné zápasy naznačily, že v nové sezóně bychom mohli bojovat o vyšší příčky než vloni. A to se také zatím potvrzuje. Důležitou roli v lepších výkonech hraje posílení mužstva. Do kádru jsme přivedli 4 nové hráče – brankáře Václava Šperla, obránce Vaška Šobotíka – nového měchenického spoluobčana, dále pak záložníka Jonáše Moce a útočníka Filipa Žáka. Navíc nám svými zkušenostmi velmi pomáhá trenér Jirka Hruška, jehož tréninky a kaučování všechny baví.

K prvnímu mistrovskému zápasu jsme dorazili do Dobřichovic a po skvělém taktickém výkonu jsme zvítězili 4:1. Dvě branky vstřelil Filip Žák a další branky přidali Ondra Bílek a Jirka Šťastný. Vítězství venku jsme potvrdili v následujícím domácím zápase s Tuchoměřicemi. Přestože jsme prohrávali již od 4. minuty, tak jsme dokázali skóre zápasu otočit a nakonec zvítězit 3:2 (branky Standa Griščenko, Ondra Bílek, Mirek Dlesk). Ve třetím kole na nás čekal další kvalitní soupeř – mužstvo Dobříče, které ještě vloni hrálo ve vyšší soutěži. Po výborném výkonu jsme se po vítězství 3:0 (branky Karel Samek, Marek Vopátek, Mirek Dlesk) vyhoupli do čela tabulky s plným bodovým ziskem. V dalším zápase jsme v Měchenicích přivítali

Psáry. Tentokrát jsme již na body nedosáhli, přestože jsme k tomu měli celou řadu šancí. Předvedený výkon opět nebyl špatný, ale hostům z Psár stačilo potrestat 3 naše chyby v defenzivě. Prohru 3:2 zmírnili brankami Standa Griščenko a Jindra Jenčík. Útěchou na prohře může být to, že jsme se udrželi na prvním místě tabulky Okresního přeboru Praha západ.

Všichni v klubu věříme, že i ve zbytku podzimní části budeme podávat dobré výkony a body na našem kontě budou růst. Měchenice do toho!

▽ Miloslav Tichý

Výsledky TJ Sokol Měchenice podzim 2018

1. kolo	Dobřichovice - Měchenice	1:4 (0:2)
25. 8. 2018 17:00	73. Skučko Daniel - 18. Žák Filip, 23. Žák Filip, 70. Bílek Ondřej, 87. Šťastný Jiří	
2. kolo	Měchenice - Tuchoměřice	3:2 (1:1)
1. 9. 2018 17:00	21. Griščenko Stanislav, 55. Bílek Ondřej, 68. Dlesk Jaromír - 4. Benda Tomáš, 72. Tecl Jakub	
3. kolo	Dobříč - Měchenice	0:3 (0:2)
8. 9. 2018 17:00	14. Samek Karel (pen.), 25. Vopátek Marek, 53. Dlesk Jaromír	
4. kolo	Měchenice - Psáry	2:3 (0:1)
15. 9. 2018 16:30	56. Griščenko Stanislav, 86. Jenčík Jindřich - 29. Kore Gökmen, 53. Kore Gökmen, 61. Kříž Vojtěch (pen.)	

Okresní přebor - Praha západ Tabulka po 4. kole

Rk.	Družstvo	Záp.	+	0	-	Skóre	Body
1	Měchenice	4	3	0	1	12:6	9
2	Psáry	4	2	2	0	12:5	8
3	Hostivice	4	2	1	1	15:5	7
4	Jinočany	4	2	1	1	11:6	7
5	Čisovice	3	2	1	0	8:6	7
6	Dobrovíz	3	2	0	1	8:7	6
7	Štěchovice B	3	2	0	1	4:3	6
8	Zlatníky	4	1	2	1	7:9	5
9	Tuchoměřice	4	1	1	2	8:8	4
10	Krňany	4	1	0	3	11:10	3
11	Dobřichovice	4	1	0	3	7:9	3
12	Dobříč	3	1	0	2	4:10	3
13	D. Břežany	4	0	0	4	1:24	0

TIRÁŽ

Měchenický čtvrtletník – číslo 3/2018, ročník 8., vychází dne 15. 10. 2018. Vydává obec Měchenice. Šéfredaktor: Kateřina Gavlasová. Redaktoři: M. Kupka, E. Přibilová, F. Zoul, M. Kozlíčková, J. Raboch, K. Gavlasová, B. Čadil, J. Soukupová, M. Tichý, K. Vančura. Foto archiv. Grafická úprava: Hynek Havelka. Tisk: Tiskárna Kaliba. Náklad 350 ks. ISBN MKČRE 20202. Adresa redakce: Obecní úřad Měchenice, Hlavní 4, 25206 Měchenice, e-mail: cttvrtletnik@gmail.com. / Nevyžádané podklady se nevracejí. Otištěné názory se nemusejí shodovat se stanoviskem redakce. Za věcnou správnost příspěvků odpovídají autoři. Redakce si vymíní případné krácení textů a jazykovou úpravu.